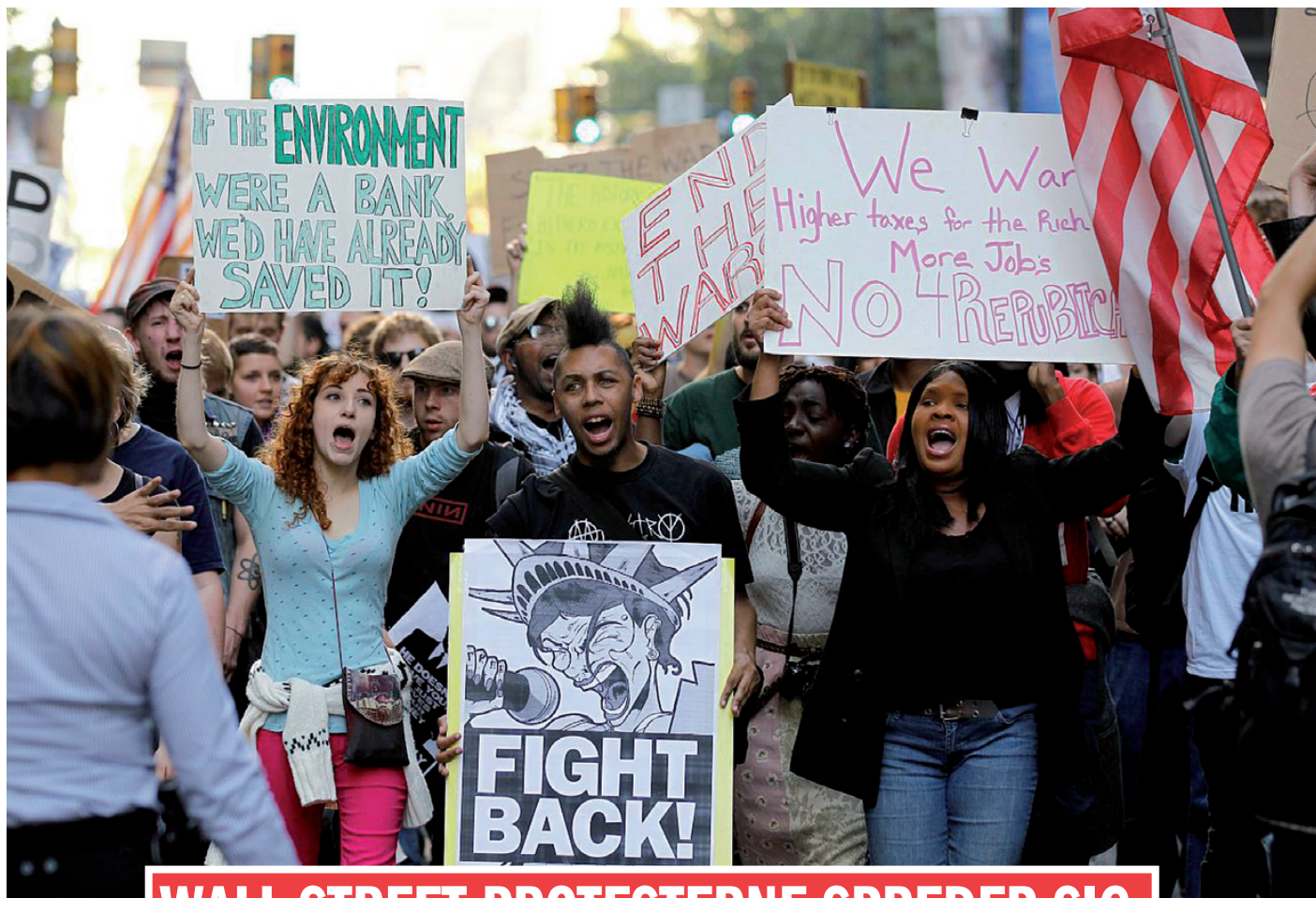

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 313 14. oktober, 2011] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WALL STREET PROTESTERNE SPREDER SIG

VI ER DE 99 PROCENT!

Sådan lyder det fra Wall Street, hvor protesterne mod krigspolitikken er taget til, blevet mere radikale og har bredt sig til andre finanscentre i staterne.

Fælles for protesterne er, at de identificerer sig med oprøret og revolutionerne i Tunesien, Egypten, Syrien, Yemen, Grækenland og Spanien. Ingen offentlige pladser eller centre kan længere vide sig sikre som repræsentanter for den gamle orden – hvad enten det så er kongen, diktatoren, finansfyrsterne eller deres politikere.

I Danmark hersker myten om et middelklassesamfund – men her, ligesom de andre steder med oprør, er det en lille minoritet på nogle få tusinde mennesker, der ejer landets formuer og produktionsmidler.

Den nye regering har næppe været ved magten nogle få uger og er allerede løbet fra valgløfterne. De beskytter millionærerne og særligt A.P. Møllers olierøveri, alt imens de ikke vil beskytte vores ret til dagpenge og efterløn.

Enhedslisten fik en kæmpe velfortjent fremgang ved at være den eneste stemme for modstand og forandring. Og vi burde

være stedet på venstrefløj, der aktivt tager del i at sprede dette globale oprør, der er vendt mod de rige eliter og for reelt demokrati.

Desværre har Enhedslistens top forpasset en historisk mulighed for at sprede den antikapitalistiske kamp i Danmark. Selvom de i sommers over for deres europæiske samarbejdspartnere forpligtede sig til at tage del i den globale modstandsdag d. 15 oktober, har de af ikke-kendte årsager valgt ikke at stå for at organisere noget.

Fra *Socialistisk Arbejderavis* er opfordringen klar:

Duk op til Occupy Denmark d. 15 oktober kl. 15.00 på Rådhuspladsen, Kbh.

Og dagen efter inviterer vi i samarbejde med bl.a. SUF & Libertære Socialister til:

Seminar om modstand d. 16. oktober kl. 13 på Støberiet, Blågårds Plads, Nørrebro.

TILLYKKE CHRISTANIA

Christiania fylder 40 år – og selv for fristaden er tiderne ved at skifte. Kampen om Christianias fremtid er en del af kampen for et andet København, et andet Danmark, en anden verden.

Tillykke med de første 40 år!

Læs side 13

PALÆSTINA

Rigtig mange palæstinensere jubler i disse dage over udsigten til en FN-ankendelse af en palæstinensisk stat. Men mange er også skeptiske. For hvad betyder "en palæstinensisk stat"?

Læs side 05

HELLE OG VILLY SVIGTER

Den nye regerings manglende opgør med VKO skyldes i sidste ende S-SF's fejlagtige strategi.

Der er forståeligt nok stor skuffelse i Socialdemokraternes og SF's bagland over det nye regeringsprogram, der lægger op til at videreføre størstedelen af de sidste 10 års borgerlige politik.

Læs side 02

Klassesamfund
anno 2011
Krise og modstand
My venstrefløj
Blandede bolsjer
Revolution i den
arabiske verden
Krig & imperialismen

MARXISME 2011

IDEER TIL AT FORANDRE VERDEN

11. til 13. NOVEMBER I KØBENHAVN - SE MERE PÅ BAGSIDEN

Nye meningsmålinger giver første blå flertal i mange måneder

S-SF har totalt svigtet deres valgløfter, og har dannet en regering med Radikale på et grundlag, der viderefører store dele af VKOs politik.

En ny meningsmåling fra Megafon viser at rød blok nu – kun tre uger efter valget – har mistet sit flertal. Det er første gang i flere måneder at blå blok nu har flertal. 6 % af S-SF's vælgere vil helt sikkert eller sandsynligvis ikke stemme på S-SF i dag. Og 8 % er usikre på om de vil stemme S-SF igen. Vil du læse mere har vi har en længere artikel om SF under overskriften "SF sælger ud" på vores hjemmeside. Tjek www.socialister.dk

"Lige nu er der mange på SF's venstrefløj, der føler sig hjemløse i partiet. Der er mange, der er frustrerede, og der ligger en stor opgave foran SF's ledelse for at samle partiet" Kamal Qureshi, SF, i Politiken 5. oktober. "Det er klart at i det øjeblik, man hugger venstre arm af et parti, 40 procent af vælgerne forsvinder, partiledelsen ikke foretager sig andet end at fortsætte med at trække partiet til højre, og man så ligefrem belønner den person (Thor Möger Petersen, red), som er ansvarlig for den strategi, så er der ikke noget at sige til, at partiet forsætter i frit fald". Kamal Qureshi, SF, i Politiken 8. oktober.

Harald Børsting:

Afskaf efterløn og arbejd 12 minutter mere

Selvom den nye regering måske har opgivet at lade os arbejde mere, har Harald Børsting ikke:

"Jeg tror, der er en stor fælles forståelse i forhold til, hvor den her øvelse skal ende, når det handler om konkurrenceevne" siger Harald Børsting i Information d. 5. oktober, og fortsætter med at LO's medlemmer bl.a. skal gøre sig klart, at de: "også skal være med til at finde finansieringen, og at der skal arbejdes noget mere".

"Det har intet med efterlønsforringelserne at gøre. Diskussionen om at betale to gange er væk", siger han med henvisning til sin tidligere modstand mod, at begge angreb skulle gennemføres.

Også Bente Sorgenfrey, formanden for FTF, accepterer det nye regeringsgrundlags efterlønsangreb og mener samtidig, at det kan blive nødvendigt at sætte arbejdstiden op.

"Sygeplejesker skal under ingen omstændigheder lade sig skræmme til tavshed"

Sådan udtaler sygeplejerskernes forkvinde Grethe Christiansen sig, efter en Megafon-undersøgelse blandt 1900 sygeplejersker viser, at mange sygeplejersker frygter fyringer, hvis de står frem i offentligheden og beretter om kritisable forhold. Hun kalder undersøgelsen "stærk bekymrende" og udtaler, at det er uacceptabelt, hvis sygeplejersker ikke kan benytte sig af deres ytringsfrihed i frygt for en fyreseddel. Ifølge undersøgelsen, er det mere end hver tredje sygeplejerske, der møder kritisable forhold.

Derfor svigter Thorning og Søvnndal

Den nye regerings manglende opgør med VKO skyldes i sidste ende S-SF's fejlagtige strategi.

Der er forståeligt nok stor skuffelse i Socialdemokraternes og SF's bagland over det nye regeringsprogram, der lægger op til at videreføre størstedelen af de sidste 10 års borgerlige politik. De rigeste beholder skattelettelserne samtidig med, at forringelserne af dagpenge og efterløn ikke som lovet rulles tilbage. Den planlagte bankskat er også sløffet, og S-R-SF varsler tilmed en ny lempelse af topskatten. I regeringsgrundlaget står det endda direkte: "Udgangspunktet for regeringen er VK-regeringens økonomiske politik i bredeste forstand".

For at føje spot til skade, står den nye regering på udlændingeområdet, med juraprofessor Jens Vedsted-Hansens ord, "stort set" for VK-regeringens politik frem til 2009, hvilket bl.a. indebærer, at fremmedfjendske monumenter som 24-års-reglen og tilknytningskravet består. Hvordan kan det være, at Socialdemokraterne og SF ikke engang er i stand til at præsentere et klart alternativ til den tidligere regering, som vel at mærke var den mest højreorienterede i Danmark siden 1929?

Parlamentarisk tunnelsyn

Svaret skal findes i Socialdemokraternes og SF's fejlagtige strategi for social forandring. De to partier forestillede sig, at deres oprindelige mål om socialisme kunne gennemføres på parlamentarisk, dvs. reformistisk, vis. Imidlertid tages mange af de vigtigste beslutninger slet

ikke af parlamentet, men derimod af ikke-valgte embedsmænd som f.eks. departementschefer, dommere, militærchefer og politidirektører, der via deres opvækst, uddannelse, løn og livsstil er tæt knyttet til borgerskabet og derfor vil forsøge at underminere ethvert forsøg på at afskaffe deres privilegier.

Dertil kommer, at enhver regering, der forsøger at føre en anti-kapitalistisk politik, straks vil møde benhård modstand fra kapitalejerne, f.eks. i form af indskrænkninger af produktionen, tilbageholdelse af investeringerne, kapitalflugt og spekulation mod valutaen. Og hvis alle disse former for sabotage ikke er nok, vil borgerskabet, som utallige historiske eksempler har vist, ikke tøve med at gribe til væbnet oprør for at vælte en demokratisk valgt regering, der truer deres klassemagt.

Reformisme uden reformer

Da det, i modsætning til hvad Socialdemokraterne og SF i sin tid hævdede, således ikke er muligt at indføre socialismen via det borgerlige parlament, har vi i stedet set den stigende borgerliggørelse af de to partier. Strategien om gradvis reformering af kapitalismen så ganske vist ud til at virke under det langvarige økonomiske opsving i 1950'erne og 1960'erne. De høje vækstrater var dog kun mulige på grund af 2. Verdenskrigs omfattende destruktion af kapital og Den Kolde Krigs militære oprustning, og de forbedrede levestandarder skyldtes snarere folkeligt pres fra neden end parlamentariske forhandlinger.

I starten af 1970'erne kom den kapitalistiske verdensøkonomi imidlertid

i krise og har siden da været inde i en relativ tilbagegang. Derfor har vi både i Danmark og udlandet gang på gang set reformistiske partier, der som S-SF lader muligheden for reformer afhænge af kapitalismens vækst, angriber lønninger, arbejdsforhold og velfærdsydelser.

Behov for et udenomsparlamentarisk alternativ

Kapitalismens nuværende krise er den dybeste siden 1930'erne, og vi har formentlig endnu det værste til gode. Danmark, der blot udgør 0,4 % af verdensøkonomien, vil naturligvis ikke gå fri af den opblussende krise. Allerede før valgkampen varslede S-SF nedskæringer på velfærden, hvis det ikke lykkedes at skabe vækst i den private sektor.

Derudover har den nye regering både før og efter valget krævet løntilbageholdenhed fra arbejderklassen, der med andre ord både skal betale for kapitalismens krise gennem efterlønnen, dagpengene og lønnen. Men udenfor Folketinget kan vi opbygge en massebevægelse, der sikrer, at dette ikke sker og som, hvis den bliver bred nok, kan skabe et demokratisk og socialistisk alternativ til den nuværende nedskæringspolitik.

LARS HENRIK CARLSSKOV

Mens vi tæller ned til den 15. oktober

– om Enhedslistens svigtende opbakning, parlamentarisme og meget mere

Det kan måske undre, at jeg nævner ovenstående dato. Men det skyldes, at denne lørdag er udråbt som en global aktionsdag “mod krise, nedskæringer og for ægte demokrati”. Et fælles tema verden over er politikerlede. Den er i DK næppe blevet mindre, hvis man har set åbningsdebatten på tv.

Dagen har fået stor global udbredelse, hvilket kan ses af kortet, som viser over 300 byer, hvor der indtil videre er planlagt noget. Her falder det i øjnene, så stor opbakningen er i USA, hvor demonstrationer breder sig i en række storbyer mod det korrupte bankvæsen kontra stigende fattigdom.

Man skulle tro, at en sådan dag var nam-nam for Enhedslisten, og det var det sådan set også før ferien. For her var Enhedslisten officielt medunderskriver af initiativet, hvilket skete med Forretningsudvalgets (FU) godkendelse på et møde i London. Noget lignende skete på et europæisk stormøde i Italien i et lidt andet regi.

Men ét er, hvad Enhedslisten melder ud i det store udland – noget andet er, når dagen nærmer sig herhjemme. For her viste det sig, at Enhedslistens forretningsudvalg blev stadigt mere uldne – ligesom hovedbestyrelsen (HB), hvor jeg selv sidder, ikke blev informeret selv om jeg rykkede for det.

Derfor tog jeg det op der, hvor det (pga. valget) først kom på den 17. sept. – lige efter valget. Og personligt havde jeg det sådan, at det med ELs flotte valgresultat var blevet en endnu bedre ide:

- Dels var datoen velvalgt – på månedsdagen for vores valgsejr.
- Dels lå det godt i forhold til at regeringsgrundlaget der ville være klart, så man kunne fejre det – eller protestere mod det afhængigt af udfaldet.

- Dernæst en god mulighed for at aktivere vores mange nye medlemmer og mobilisere vores mange nye sympatisører i København. Samt evt. at busse folk fra provinsen, som vi fx gjorde til Bush-demoen i 2005.

- Endeligt betød det, at koble sig på en international dag, at der ikke ville være et succes-kriterium at leve op til – og på den måde var det politisk risikofrit. For det kunne vi selv suverænt definere som beskeden – men med potentialet til noget større.

Derfor stillede jeg i HB (sammen med et andet medlem) et konkret forslag om det – som desværre faldt pga. stemmelighed, hvilket ærgrede mig.

Og jeg kan sige, at min ærgrelse ikke er blevet mindre efter det rådne regeringsgrundlag – især på det økonomiske område, som regeringen selv skriver er VK-politik.

Det er jo ikke kun Enhedsliste-folk, der raser over dette, for bøl-

Protest foran Crowne Plaza Hotel: “4 år med dagpenge” var Enhedslisten Amagers budskab til regerings-forhandlerne lørdag den 24. september foran Crowne Plaza Hotel. Det viste sig desværre, at det var helt andre end de arbejdsløse, den nye regering havde gaver til.

gerne har også gået usædvanlig højt i SF. Og når der også er medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe, som truer med at stemme mod fjernelsen af efterlønnen, burde der være basis for offentlige protester.

Et “ro-på-bagsmækken”-parti?

Når jeg har gjort lidt ud af dette forløb, er det ikke kun pga. min ærgrelse over at vi missede denne mulighed. Men langt mere en generel bekymring over den udvikling, der måske er ved at ske med Enhedslisten? For jeg mangler en rigtig god forklaring på, at der i dele af partitoppen var modstand mod noget så oplagt som en international aktionsdag. Jeg hæfter mig især ved to ting:

I den senere tid har pressen flydt over med, at Enhedslisten står over for en større “transformation” – med klare referencer til SFs udvikling. Jeg vil klart afvise, at det er noget, som har været diskuteret i HB – men omvendt: Et sted må pressen have det fra.

Det næste er, at jeg synes at Enhedslisten har haft alt for få referencer til kræfterne uden for Folketinget – både i selve valgkampen og den efterfølgende regerings-debat. Det havde dog været rimeligt relevant at referere til utilfredsheden i fagbevægelsen – både med efterlønnen og dagpengene.

Det kan være fint at “bide sig fast i forhandlingsbordet” og “kæmpe fra forhandling til forhandling”. Men bliver det et mantra, kan det blive lidt komisk. For uden støtte fra kræfter udenfor Folketinget, kan vore folkevalgte

bide nok så tosset i dette bord – uden det rykker en meter. Og skulle dette bideri føre til resultater, er jeg bange for, at det kun er “indrømmelser”, som regeringen i forvejen har besluttet sig for at støtte.

Fx kunne “starthjælpen” være en sådan luns – og som skal få finansloven til at glide ned. Jeg står ikke helt ene om den analyse, da Politikens leder d. 6/10 mente næsten det samme.

Medvirkende til min bekymring er også, at der i presse-omtalen altid indgår en obligatorisk modsætning mellem Enhedslistens folketingsgruppe og partiets “bagland”. Det er næsten ligesom om at baglandet skal udsættes for et parlamentarisk skuespil for at slække på en protestlinje. Hvilket jo vil være dræbende for en reel mobilisering.

Er folketingsgruppen problemet?

Nej, det ville være alt for forenklet. For grundlæggende består den jo af den samme type medlemmer som os andre. Men vi skal ikke glemme, at den bliver udsat for et massivt pres, da der jo er nogle mega interesser i at få afmonteret dette talerør for græsrodderne, protest- og under-Danmark. Og vi skal heller ikke glemme, at Folketingsgruppen – hvis den føjer sig for dette pres – nu har øgede muligheder for at presse videre på et relativt svagere HB.

Den eneste effektive modgift mod det er et modpres fra ELs græsrodder og ude fra samfundet.

Se mere på <http://15october.net/>

HANS JØRGEN VAD.

SPLIT I SUF

Den 22. september valgte en lille gruppe at bryde med SUF for at danne Enhedslisten Ungdom (EU). Dette splittelsesforsøg er udtryk for den voksende politiske uenighed, som eksisterer i både Enhedslisten og SUF, og som handler om, hvilken retning venstrefløjen skal udvikle sig i.

Da Libyen-krigen startede med Enhedslisten støtte, blev SUF sat på en prøve. På SUFs landsmøde var organisationen politisk splittet på spørgsmålet om krigen, men SUFs ledelse vandt flertal for at gå imod krigsstøtten og udtalte bl.a.: “Vi vil opfordre andre partier, organisationer og bevægelser til at deltage i en fælles diskussion af mulighederne for en genstart af anti-krigsbevægelsen”.

Denne udtalelse blev fulgt op af en kritisk gæstetale på Enhedslistens årsmøde, hvor Enhedslistens stigende parlamentsfokusering og krigsdeltagelsen blev kritiseret meget klart.

SUF havde valgt at støtte den venstrefløj i Enhedslisten, som var træt af blot at gå og vente på valg og meget bekymrede over Enhedslistens støtte til krigen i Libyen.

En kamp om venstrefløjens retning

Oprettelsen af EU er altså kulminationen på en voksende politisk uenighed på venstrefløjen, som handler om i hvilken retning vi skal orientere os: Skal vores primære inspiration hentes fra de folkelige oprør og klassekampe i Mellemøsten, USA og Europa? Eller skal vores primære fokus rettes mod spørgsmål til ministeren, næste valgkamp og tilpasning til det parlamentariske spil.

At SUF's revolutionære politik er blevet en torn i øjet på højrefløjen i EL ses tydeligt af, at EL's unge folketingsmedlemmer Johanne Schmidt-Nielsen og Rosa Lund valgte at melde sig ud af SUF lige før forsøget på at skabe EU blev offentliggjort.

Meget tyder på at oprettelsen af Enhedslisten Ungdom også handler om en kamp om Enhedslisten, og at dele af de mest magtfulde i Enhedslisten forsøger at skabe en ungdomsorganisation, som er mere medgørlig og kan understøtte en udvikling af Enhedslisten i en endnu mere parlamentarisk retning.

Der er derfor ingen tvivl om, at ISU støtter SUF i denne sag – SUF har vist politisk klarsyn ved at fastholde en vigtig antiimperialistisk tradition på venstrefløjen. Den bedste beskyttelse af SUF er, at vi sammen kæmper for at få det begynde internationale oprør og kampen på skoler og arbejdspladser til at fylde meget mere både i SUF, Enhedslisten og på venstrefløjen generelt.

AF JESPER JUUL MIKKELSEN & RASMUS HOLMEGAARD

"Når man ser det i relation til hvad bankerne skal have i overskud, så skal vi kunne give et afkast så investorerne (...) er tilfredse. Det kræver et afkast i størrelsesordenen 10-15 %"

Direktøren for Finansrådet forklarer, hvorfor Jyske Bank fyrer 250 ansatte og hæver udlånsrenten med ½ procentpoint. Jyske Bank havde 318 mio. kr. i overskud første halvdel af 2011.

DR TV-avisen 22. september kl. 18.30.

"Det jødiske folk har skabt en succesfuld stat i deres historiske hjemland"

Fra Obamas tale til FNs generalforsamling den 21. september, hvor bl.a. spørgsmålet om Palæstina skal anerkendes som stat var på dagsordenen.

"Den kan jeg skrive under på med begge hænder".
Israels udenrigsminister, Avigdor Lieberman, om Obamas tale til FNs generalforsamling.
Information den 22. september.

"Hvis vi kan få en endnu mere moderat lønudvikling i Danmark, så kan det måske gøres på 10-15 år, men uanset hvad, så står vi overfor en mere lang tilpasningsperiode" Regeringen lægger op til løntilbageholdenhed ved de kommende 3 parts forhandlinger for at øge konkurrenceevnen. Beregninger fra Dansk Arbejdsgiverforening viser, at det vil kræve over 10 år med "løntilbageholdenhed" hvis danske lønninger skal kunne sammenlignes med de svenske.

Vicedirektør i DR i P1 Orientering d. 7/10-11.

Kim Bildsøe Lassen: "Så de rige kan godt få skattelettelser?"

Thor Möger Pedersen, den nye skatteminister fra SF: "Så længe der er en rimelig social balance."

Den nye regering vil sørge for at VKO's plan om nye topskattelettelser i 2014 bliver gennemført. Det betyder at de rigeste slipper 1,7 mia. kr. billigere i topskat.

Interview i DR TV-avisen 3. oktober kl. 21.00.

"SF skal nu til at lære, at når man har regeringsmagten, så kan det ikke nytte noget, at alle mulige fra baglandet løber rundt og udtaler sig til pressen midt i en forhandlingssituation. Hvis det var sket i Anders Foghs tid, havde de fået smæk af Claus Hjort Frederiksen [...] Man kan ikke tænke højt, når man har magt, og det skal SF vænne sig til. Så må ledelsen finde en anden måde at sikre, at der stadig kan være en debat og en udvikling i partiet for eksempel ved at tænke fremad og sørge for at involvere baglandet i nogle principielle diskussioner, som de i sidste ende også får mere ud af end hvis de forsøger at flytte kommaer i konkrete forhandlinger."

Tidligere presserådgiver for SF, Peter Goll, i Information den 22. september.

Interviewer: "Når du ser på det regeringsgrundlag som blev præsenteret i går, hvor ligger så de gode punkter?"

Johanne Schmidt-Nielsen: "Uh, men der er faktisk rigtig mange gode punkter."

Interviewer: "'Vi kan genkende os selv i det' sagde du?"

Johanne Schmidt-Nielsen: "Ja, men det synes jeg også at vi kan, og jeg synes det er på stort set alle områder." [Længere uddybning af de gode punkter]

Interviewer: "Du kan slet ikke få armene ned?"

Johanne Schmidt-Nielsen: "Jo men der er også nogle ting jeg ikke synes er godt nok, men jeg synes der er mange gode ting."

P1 morgen, 4. oktober.

Hvis man definerer arbejderklassen ud fra tre grundlæggende parametre; 1) er man udbyttet, 2) har man kontrol over betingelserne for sit arbejde og 3) er man tvunget til at sælge sin arbejdskraft, fremstår det klart, at den største del af befolkningen tilhører arbejderklassen.

Nogle synes at begrebet virker så underligt klodset, for unuanceret og tilhørende en anden tid med mænd i kedeldragter på store skibsværfter. De er lukket og den tunge sværvægts-industri er flyttet ud (hjulpet på vej af vores skattefinansierede eksportstøtte, vel og mærke). På samme måde er begrebet også forsvundet ud af den offentlige debat i medierne og på universiteterne.

Det er her den første misforståelse af, hvad det vil sige at være arbejder, træder frem. For mens de fleste arbejdere gerne vil medgive, at de faktisk arbejder – og måske også at de arbejder for at nogle andre kan tjene penge på deres arbejde, synes man måske det virker mere passende at kalde sig 'middelklasse' eller noget lignende.

Hvad med mig i banken, bureauet eller kontorbåsen?

Det er som om, man ikke kan være arbejderklasse, hvis man f.eks. arbejder i finansverdenen, for forsikringsselskaber eller reklamebureauer. Det er som om, at hvis dit tøj og dine hænder ikke bliver meget beskidte, tilhører du ikke arbejderne. Desværre er det sådan, at selvom den ansatte i banken, bureauet eller kontorbåsen har et flot stramt jakkesæt og slips på ligesom sin afdelingsleder og direktøren for det hele, er det kun et dagligt maskebal, der dækker over kæmpestore reelle klassekløfter.

For flertallet af de ansatte i banken, bureauet og i kontorbåsen ejer ikke de midler, der er nødvendige for at drive og producere det, som deres respektive arbejdsplads nu producerer. De ejer ikke bygningen, it- og telesystemet, softwaren eller patenterne. Derfor er de også tvunget til at sælge deres arbejdskraft og det til en pris, der betyder, at de udbyttes af ejerne af deres arbejdsplads – altså kapitalisten. Endeligt betyder denne mangel på kontrol over produktionsmidlerne også, at de heller ikke har kontrollen over betingelserne og rammerne for deres daglige arbejde, der oftest kan være rutinepræget, stressende, ensomt og meningsløst.

En foranderlig kapitalisme = en foranderlig arbejderklasse

Udviklingen i kapitalismen har skabt et større behov for arbejdernes sociale og kommunikative kompetencer i forhold til tidligere, hvor arbejderne var ét fysisk element i en større maskine. Vi er stadig en del af en række større maskiner, men vi besjæler dem i dag med værdi, også

igennem vores sociale og kommunikative kompetencer. Konkurrencen om de billigste produktionsomkostninger kombineret med den teknologiske udvikling har medført ændringerne i produktionen der så tilsvarende har medført en ændring af arbejderklassens sammensætning.

Den offentlige sektor

Et af de steder, hvor vi ser, at arbejderklassen er vokset mest de sidste 40 år, er i den offentlige sektor. Dels i antallet der er ansat i den sociale omsorgssektor, som tager sig af direkte menneskelig kontakt i vuggestuer, børnehaver, skoler, fritids- og ungdomsklubber, specialinstitutioner og plejehjem. Og dels i antallet af funktionærer, der overvåger, registrerer, kontrollerer, servicerer og administrerer statens borgere (og dens egne ansatte) og opdyrker deres produktivitet til gavn for kapitalisterne.

Ved at stille den offentlige sektors arbejdere overfor de tre parametre, vil man let kunne svare bekræftende på, at man ikke har kontrol over sit arbejde, og man er tvunget til at sælge sin arbejdskraft. Men spørgsmålet om, hvorvidt man bliver udbyttet, kan straks være lidt vanskeligere at svare klart på. Ganske kort må vi her nævne to ting.

Først og fremmest at staten stadig lønner deres ansatte lavere end den værdi deres arbejde reelt skaber. Når det offentlige sælger deres produkter og services videre til det private, træder dette udbytningsforhold frem. For det andet er statens ekspansion et forhold, der har været nødvendigt for at optimere kapitalismen, og staten har selv dens overklasse, der ligesom kapitalisterne, tjener flere gange mere end de almindelige ansatte og derved deler interesser med de private kapitalister.

Selvom mange folk i dag har et højere uddannelsesniveau, ender de fleste med disse jobs i det offentlige eller private. Den status og de privilegier der tidligere hørte sig til at være akademikere, er ikke i dag på sammen måde gældende. De fleste os ender igen i jobs, hvor vi ikke selv bestemmer rammerne for vores arbejde, hvor vi udbyttes og hvor nødvendigheden i at bevare jobbet for enhver pris, tydeliggøres af kontanthjælpscirkus og dagpengeland.

Der er altså ingen grund til at tro, at vi ikke længere tilhører arbejderklassen bare fordi vi ikke arbejder på et værft. I stedet for er det på tide at rette ryggen og forstå vores fælles betingelser og kamp. Så om du bærer jakkesæt eller sidder ved kassen i supermarkedet, så tilhører du den globalt set største klasse, der udbyttes af kapitalisterne, men samtidig besidder magten til at stoppe produktionen og starte den igen på egne betingelser.

TÆTTERE PÅ ET FRIT PALÆSTINA?

Rigtigt mange palæstinensere jubler i disse dage over udsigten til en FN-anerkendelse af en palæstinensisk stat. Men mange er også skeptiske. For hvad betyder "en palæstinensisk stat"?

Hvis det blot drejer sig om at anerkende palæstinenserne ret til at leve og regere i de områder, hvor de har ret til at leve nu, altså Gaza og Vestbredden, går glansen pludselig af den gestus, det vil være, hvis FN og verdenssamfundet anerkender et frit Palæstina.

De selvstyrende områder Gaza og Vestbredden udgør nemlig kun en brøkdel af det oprindelige Palæstina. Siden staten Israels oprettelse i 1948 er Palæstina blevet mindre og mindre år for år. Israel har besat stadig større områder via en aggressiv bosættelsespolitik og reel krig mod den palæstinensiske befolkning.

Seneste træk fra Israels side har været oprettelsen af den apartheid-mur, der snart omkranser alle israelske enklaver i Palæstina. Muren æder sig langsomt men sikkert ind på al den jord, der bebos af palæstinensere. Østjerusalem, der tidligere fortrinsvis var beboet af palæstinensere, er nu en labyrint af høje pigtrådsbesatte mure, nybyggede israelske boligkomplekser og veje forbeholdt biler med israelske nummerplader.

Muren forhindrer mange palæstinensiske landmænd i at dyrke deres jord, der derfor overtages af israelske bosættere. Muren forhindrer også almindelige mennesker i at passe deres arbejde eller tage en uddannelse. Selv skolebørn skal igennem checkpoints for at komme i skole.

Hvis anerkendelsen af en palæstinensisk stat ikke samtidig opstiller krav for nedrivning af muren og tilbagelevering af den stjålne og besatte jord, er anerkendelsen ikke meget værd for den almindelige palæstinenser.

Flotte ord

Lige nu ser det ud til, at USA er det eneste land, der direkte blokerer for anerkendelsen af en palæstinensisk stat. På trods af Obamas mange flotte ord om fred og demokrati, vejer hensynet til den jødiske lobby og chancerne for genvalg tungere end hensynet til den palæstinensiske be-

folkning. Og oprettelsen af en palæstinensisk stat har derfor alligevel nok lange udsigter, da USA's godkendelse er nødvendig for at Israel vil indgå i forhandlinger med palæstinenserne.

Staten Israel blev oprettet på baggrund af Europas dårlige samvittighed over den dårlige behandling, de europæiske jøder var blevet udsat for gennem århundreder, og som kulminerede med Hitlers holocaust under anden verdenskrig, hvor hundreder tusinder af jøder mistede livet under de mest forfærdelige forhold.

Efter anden verdenskrig var det nødvendigt med et "fristed", hvor de europæiske jøder kunne leve uden frygt for deres liv og med ret til selvbestemmelse. Uheldigvis kom dette til at ske på bekostning af de

mennesker, hvis land blev overdraget til en stor ny jødisk stat.

Oprettelsen af staten Israel er et skoleeksempel på, hvordan den ene uret ikke kan retfærdiggøres ved at begå en ny uret. Vi kan ikke vente på, at verdenssamfundets dårlige samvittighed over den usle behandling af palæstinenserne kulminerer i anerkendelsen af palæstinenserne ret til deres eget land. Vi kan heller ikke vente på en årelang forhandling om grænseskel og overdragelsesaftaler.

For den almindelige palæstinenser handler dette om dagligdags ting, som retten til et sted at bo, retten til at arbejde, retten til uddannelse og adgang til de samme statsborgerlige rettigheder som israelerne

nyder godt af.

Derfor er det nødvendigt at starte helt forfra med at skabe en stat, hvor der er plads til både palæstinensere og israelere – et helt nyt "Palæstisrael". Måske kan anerkendelsen af en palæstinensisk stat være et skridt på vejen i den rigtige retning - men den må ikke være målet.

Det er nødvendigt at verdenssamfundet sammen med palæstinenserne stiller skarpe krav til Israel om tilbagetrækning fra de besatte områder, nedrivning af apartheid-muren og samme rettigheder til alle borgere, uanset om de har palæstinensisk eller jødisk baggrund.

ANNA RYTTER

Staten fængsler frihedskæmper

72-årige Anton Nielsen fra Horserød-Stutthof foreningen, startede 4. Oktober, afsoningen af sin 2 måneders fængselsdom. Anton blev dømt for terrorstøtte, fordi han som formand for Horserød-Stutthof Foreningen stod bag indsamlingen af 17.700 kroner til frihedsbevægelsen PFLP, der står på EU's terrorliste.

300 aktivister var mødt op for

at vise deres støtte til Anton, bl.a. med banneret med det kendte citat fra modstandsbevægelsen: "når uret bliver ret, bliver modstand en pligt".

Man kan bl.a. vise sin støtte til Anton ved at sende et underskrevet postkort, der kan erhverves gratis på arbejderen.dk/content/materiale-bestilling - vi ses om 2 måneder Anton.

Syrien – angreb på desertører

Hundreder af soldater fra det syriske militær har afvist ordrer om at skyde på demonstranter og har dannet Khaled Bin al-Walid Bataljonen.

Præsident Bashar al-Assads styre svarede i slutningen af september igen, ved at angribe den centrale syriske by Rastan (ca. 40.000 indbyggere), med kampvogne og helikoptere, i et forsøg på at knuse desertørerne.

Trods angrebene bliver de organiserede soldater, der vil bekæmpe styrets jagt på demokratiaktivister, stadigt flere.

”Bunden er gået ud af C20”

Krisen er langt fra overstået, politikere og økonomer har ikke styr over hvad der sker, og arbejdsløsheden fortsætter med at stige.

Massefyringer i bankerne

På trods af 4 bankpakker føler danske banker i øjeblikket jorden brænde under sig og fyrer massevis af ansatte.

250 Jyske Bank-ansatte skal fyres i 2011, heraf 100 uden varsel. Også Nordea fyrer. 2000 ansatte skal væk, heraf 650 i Danmark. Fyringerne sker trods overskud på henholdsvis 318 mio. kr. og 10,5 mia. kr. i første halvdel af 2011.

Nordea og Jyske Bank er ikke de eneste banker, der står til at fyre – hverken i Danmark eller internationalt. Banker i Europa og Nordamerika er for tiden i gang med fyringsrunder. Som internationalt eksempel kan nævnes Bank of America, der i september sagde, at de vil fyre 30.000 ansatte.

Bankerne fyrer på trods af, at de stadig har overskud. Men som direktøren for Finansrådet forklarede, så sker fyringerne for at være med til at sikre, at aktionærerne stadig får et ”tilfredsstillende overskud” på 10-15 procent(!)

”Bunden er gået ud af C20”

Sådan lød en overskrift i Børsen den 23. september om C20-indekset som er aktieindekset for de 20 største danske virksomheder. I artiklen stod der, at det var sluttet på det laveste niveau siden sidst i 2009.

For fjerde måned i træk steg arbejdsløsheden i august. I september blev der varslet 100 fyringer om dagen. Selv om det ikke er så slemt som de 225 varslede fyringer pr. dag, der indtil videre har været rekord under krisen, er det stadig en fordobling i forhold til tallene fra august måned.

Fra januar til april var der ellers et fald i

arbejdsløsheden på 4.000, men i maj begyndte ledigheden at stige igen, hvilket kom bag på flere økonomer. Bl.a. kom det bag på Dansk Industris arbejdsmarkedskonsulent, der mente at den nye ledighedsstigning var ”en smule overraskende”.

Siden maj er arbejdsløsheden steget med 6.700 personer.

Cheføkonomen fra Danske Bank, Steen Bocian, udtaler i Børsen 29. september, at det er svært at være ”vanvittig optimistisk” og regner med, at arbejdsløsheden inden årsskiftet vil være vokset med 5.000-10.000. Også en undersøgelse fra Dansk Industri siger, at 7.000 vil miste deres job inden nytår.

Frygt

Frygten for krisen og arbejdsløsheden har også sat sig i danskerne. En undersøgelse, som Ugebrevet A4 har fået lavet, viser at mere end hver fjerde dansker er bange for, at den nye krise vil gøre dem arbejdsløse.

Mere end en halv million danskere er bange for, at de ikke ville kunne betale deres regninger pga. den nye krise. Og to ud af tre arbejdsløse frygter, at det vil være umuligt for dem at finde noget job.

Mens der har været hjælp til banker og erhvervsliv under krisen, er der sket massive angreb på de arbejdsløses rettigheder, som gør situationen endnu mere usikker for arbejdere under krisen.

Og den nye S-SF-R-regering har ikke tænkt sig reelt at gøre op med VKO-regeringens angreb.

Kun overgået af lande som Grækenland

Med hensyn til ungdomsarbejdsløsheden ser det endnu værre ud. En ny rapport fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd viser at 12,7 % af 15-29-årige nu er arbejdsløse.

Halvdelen af alle unge er bange for, at de bliver arbejdsløse eller for at blive fastholdt

i den arbejdsløshed de allerede er i.

De sidste 6 måneder har 6.700 unge forladt arbejdsmarkedet – nogle for at starte en uddannelse, nogle for at slutte sig til køen af arbejdsløse.

Stigningen i ungdomsarbejdsløsheden under krisen er blandt de største i Europa – kun overgået af Spanien, Grækenland, Irland og Portugal og nogle østeuropæiske lande.

På trods af 100.000 unge arbejdsløse, 10.000 unge, der ikke kan finde en praktikplads og advarsler om ”at tabe en generation på gulvet”, er der ikke sket meget for at hjælpe de unge, hverken fra den gamle regering eller fra den nye.

Godt nok udråbte Helle Thorning under valgkampen ungdomsarbejdsløsheden til et af de største problemer i Danmark. Men intet sted i det 80 sider lange regeringsgrundlag for S-SF-R-regeringen er nævnt ordet ”ungdomsarbejdsløshed” – det kunne se ud som om det er røget i glemmebogen sammen med bl.a. løftet om at bevare efterlønner eller løftstanden mod flere skattelettelser til de rigeste.

Hvem kan løse krisen?

Krisen er dyb, og måske er den vokset magthaverne over hovedet?

Politikerne kan ikke løse krisen – men de vil prøve at redde de store bank-firmaer. Den nye regering har sagt, at de vil videreføre VKOs økonomiske politik. Hvis krisen intensiveres vil angrebene på arbejderklassen vokse.

Hvis problemet skal stoppes, skal frygten for arbejdsløshed vendes til vrede mod toppen.

CHRISTINE BERGEN

DSB – op til 1000 skal fyres

Skandalerne står i kø hos DSB. IC4-togene kører stadig ikke, udliciteringen af Øresundsforbindelsen giver dundrende underskud, og forsinkelserne fortsætter. Og hvem skal betale prisen? Det skal op mod 1000 af DSB's hårdtarbejdende ansatte. Nogle direktører er fyret, men de ansvarlige politikere, med den gamle transportminister Hans Christian Schmidt i spidsen, bliver ikke stillet til ansvar.

Formanden for Dansk Jernbane-forbund Ulrik Salomonsen udtalte til Newspaq. ”Der er en oppisket stemning blandt personalet, og de accepterer på ingen måde disse fyringer. Det her er uanstændigt. Nu har de knoklet for DSB, og så får de fem kolde tæer et vist sted. Det accepterer de ikke”, siger Salomonsen til Newspaq, og frygter medlemmerne vil nedlægge arbejdet. Han oplyser, at der skal fyres et sted mellem 234 og 544 lokomotivførere og mellem 70 og 500 togførere og stationsbetjente. Det vil ifølge formanden betyde, at man må gå 40 procent ned i produktion, og at man må skære 60 procent af togene væk.

Det er DSBs nye topchef Christian Roslev, der lægger op til besparelser og fyringer. Det gør han blandt andet på baggrund af en bestilt rapport fra Quartz+Co. Rapporten, som bygger på gamle og fordrejede tal, konkluderer, at der kan ske masser af fyringer og effektiviseringer. Fx ved at fyre administrative medarbejdere og lade lokomotivførerne arbejde mere.

Rapporten påstår, at der umiddelbart kan fyres 200 administrative ansatte uden at det går ud over passagerer og arbejdsmiljø. Det er selvfølgelig en forbrejning af virkeligheden. For DSB har fyret 1200 ansatte de sidste ni år og har i dag kun 1644 administrativt ansatte.

Og lokomotivførerne skal køre mere effektivt, siger rapporten. Den påstår, at de kun kører 1 time og 45 minutter effektivt, men lokoførerne selv siger, at det er meget langt fra deres dagligdag. En lokomotivfører indgår i en 16-ugers vagtplan og skifter mellem arbejde dag, aften og nat. Han arbejder hver anden weekend og har i perioden syv rådighedsvagter, hvor han træder til, hvis der opstår akut sygdom eller andet. Grundlønnen for en lokofører ligger på omkring 28.615 kroner, mens begyndelseslønnen er helt nede på 22.000 kroner om måneden. Absurd nok påstår rapporten, at de kan spare mere end 500 lokomotivførere uden at det går udover passagererne. Hvem kan tro på det, hvis man dagligt bruger DSB!

Det hører med til billedet, at DSB er konstrueret som et privat selskab, hvor staten udpeger bestyrelsen og scorer overskuddet. Et overskud, som staten selv bestemmer andelen af. Det har betydet, at staten har fået 5,7 milliarder kr. i de sidste ni år fra DSB. Og det er da langt ude, når vi ved hvor meget, der er brug for pengene, så togene kan køre og komme til tiden.

JAKOB NERUP

Scandlines fyrrer 100

100 ansatte, der sejler på Gedser-Rostock færgen, mister deres arbejde. De arbejder i køkkenet, i kioskerne og på dækket. Deres job skal overtager af tyske arbejdere, når en ny færge sættes ind om et par år.

De ansatte modtog beskeden med protester og strejkede en enkelt dag, fordi de synes, at arbejdspladserne skal blive i Danmark - og på Lolland-Falster.

Færgen skal bygges i Tyskland. Så vidt vides er det med en millionstor statsstøtte, som Scandlines som modydelse lader udflage til Tyskland, og dermed også arbejdspladserne. Det er en tragedie for Lolland-Falster, der i forvejen har et af Danmarks højeste arbejdsløshedstal.

Scandlines købte færgeruten i 2007, da staten privatiserede den. På det tidspunkt blev de ansatte garanteret deres job til og med 2010. Nu fører privatiseringen så til fyringer i Udkantsdanmark. Og desværre har hverken den forrige eller nye regering lagt op til færre privatiseringer.

Mindst 250 fyres på hospitaler i Hovedstaden

Bedre sundhed gik alle partierne til valg på. Men virkeligheden ser anderledes brutal ud. I Region Hovedstaden skal der spares 305 millioner kr. og fyres mere end 250 ansatte. Det kan da umuligt give mere sundhed.

“Budgettet betyder en reduktion på 250 årsværk. Det betyder et farvel til mange dygtige medarbejdere, 800 årsværk, men samtidig også et goddag til nye medarbejdere, 550 årsværk. Der er altså tale om omstilling og ændringer, men også om besparelser i en i forvejen trængt situation for mange medarbejdere. Men vi har truffet den mest fornuftige beslutning, som man overhovedet kan gøre inden for det budget, der er til rådighed,” siger regionsrådsformand Vibeke Storm Rasmussen (S).

Det er regeringen som har sat rammerne for sundhed og hospitaler i regionerne, så de fine ord fra valgkampen var bare valgflæsk. Og så bliver det jo spændende at se, om den nye regering med SF's sundhedsminister Astrid Kragh i spidsen ændrer den kurs.

Fagforeningerne protesterer

FOA-formand Dennis Kristensen betegner den nye budgetaftale i Region Hovedstaden som ”tragisk for velfærden”. “Det er i dag blevet mere end svært at følge med i, hvor mange prikke-runder, der har været de seneste to år på hovedstadens hospitaler. Igen og igen får vores medlemmer at vide, at der skal afskediges, at der skal spares, og at der skal løbes endnu stærkere. Naturligvis får det meget mærkbare konsekvenser på patienterne og for kvaliteten på hospitalerne”, udtalte Dennis Kristensen til Lokalavisen.dk.

“Det er plejen og omsorgen og dermed kvaliteten det går ud over. Det er deprimerende at være vidne til midt i en valgkamp, hvor de politiske partier alle som én lover flere behandlinger, mere sundhed og bedre velfærd”, mener FOA-formanden.

JAKOB NERUP

Om ideologi i 'virkelighedsshowet'

Det vi ser i fx Paradise Hotel, for fuld udblæsning, er ideologiens særlige dobbeltbevægelse, hvor strukturer gør deres arbejde i den dækkende skygge fra skaberens venstre hånd, mens højrehåndens pegefinger med uimodståelig kraft rettes imod det ansvarlige individ på scenes midte

”Typisk amerikansk,” bemærkede min kæreste henkastet fra den anden ende af sofaen. Over de sidste to timers tid havde vi på stuevæggens fjernsynsskærm fulgt en ung, sort stjernedrømmer, der i Will Smiths charmerende skikkelse drog fra sit landlige ophav og til San Franciscos bakkede gader. Her, i den beskide storby, trodsede han alle tænkelige odds og sled sig op ad den vanskeligt kuperede vej fra ’zero’ til ’hero’.

Fra det absolutte stadie af menneskelig håbløshed, hvor man hulkende tilbringer natten med sønnike på et stinkende of-fentligt toilet, liggende i sammenkrøllet fosterstilling op ad hjørnevæggen på et lag af billige papirhåndklæder. Til dundrende succes og ejer af et børsfirma med millionomsætning ved rulleteksternes komme. Høflighed. Fornuft. Og gåpåmod ad libitum. Mere skulle der ikke til for at sprænge samtlige sociale og strukturelle rammers besnærende bånd. Bang bang!, yes we can! og videre til rulleteksterne og lidt god musik.

Det var rart at se på. Rart som at spise en Marsbar. Men også lidt irriterende. Som når den kunstige sødme gør dig kvalm. Dét vi havde set på skærmen foran os, var et lillebitte fragment af tidens bærende ideologi. En enkelt splint fra den robuste neoliberale træsgang, der sørger for at kapitalismen ligger blødt og lunt. Vi står alle i smedjen og bakser med vor personlige lykke, sagde filmen.

Så fuck alle velkendte sociologiske facts. Fuck at den opadgående sociale mobilitet i Mr. Smiths hjemland, for nu at sige det pænt, er temmelig begrænset. Fuck at der eksisterer en udbredt ulighed i livschancer, som bestemmes af uomgørlige strukturelle baggrundvariable som hudfarve, fødested og køn. Og fuck, at en fjerdedel af samtlige amerikanske børn - og halvdelen af alle sorte børn - ifølge nye tal vokser op i et hjem med en indkomst under den fastsatte fattigdomsgrænse.

Såvidt en tilfældig amerikansk film på en halvdårlig tv-aften. Den kritik jeg refererer

her er velkendt og hørt masser af gange før: Amerikanske kulturprodukter – fx film, litteratur og tv-serier – stirrer nærsynede på individet, og gør sig bevidst blinde overfor strukturelle forhold. Dermed kommer de til at understøtte en særlig forløjet tegning af virkeligheden, hvorpå individet, og kun individet, bærer ansvaret for sin egen skæbne. En dobbeltbevægelse, hvor kulturskaberne bevidst lader den venstre hånd skygge for afgørende strukturelle forhold, mens den højre placerer det ansvarlige individ i det stærke spotlight på scenens absolutte centrum.

Men gør en lignende dobbeltbevægelse sig ikke gældende for en stor del af de populære danske reality-shows, som i dag er fast inventar på en række af de førende danske kanalers sendeflader? Er ikke disse ’virkelighedsshows’ netop nogle af de bedste tilgængelige eksempler på, hvordan strukturelle forhold kan leve en aktiv skygetilværelse, til fordel for en lidenskabelig dyrkning af det ansvarlige individ?

’Paradise Hotel’, som til foråret tager hul på sin ottende sæson på dansk tv og som er et af de mest populære gameshows, er her et godt eksempel. Showet opererer ikke, som den klassiske tv-konkurrence, med et fast regel- og pointsystem, der sætter klare rammer for hvad der konkurreres om, og hvordan konkurrencen skal foregå. I stedet ændres konkurrencens præmisser konstant. Hvis en af deltagerne opfattes som særlig provokerende og slagsmålsivrig af de øvrige deltagere, ændrer producentholdet reglerne således at hans chancer for at blive i spillet forstørres. Hvis en deltager i særlig grad formår at charmere sig ind på det modsatte køn, og efterlader piger på stribe mere afklædte, med mere spredte ben og med en højere puls end de ellers havde tænkt sig for åben skærm, forstørres hans chancer ligeledes. Og så fremdeles.

Deltagerne er med andre ord underlagt en meget voldsom og arbitrær strukturel magtudøvelse, hvis kraft de aldrig må omtale og hvis rationalitet de er kontraktligt bundne til aldrig eksplicit at betvivle. Den interessante britiske sociolog, Nick

Couldry, bemærker i sin analyse af den britiske udgave af ’Big Brother’, at programmets adelsmærke er, at deltagerne er underlagt en ”absolut ekstern autoritet”, hvis afgørelser de stiltiende må acceptere.

Således også hos de danske ’paradisoer’. Når en deltager er blevet stemt ud og må forlade showet siger vedkommende som hovedregel to ting. For det første noget i stil med, at ”nogle af de andre spillere var også nogle idioter” og dernæst: ”Men jeg kunne også godt selv have spillet bedre.” Kritikken rettes altså dels imod andre enkeltindivider og dels indad mod deltageren selv. Men den rettes aldrig imod det strukturerende spilkoncept som ellers, fuldstændig åbenlyst, former og producerer deltagerens hadske og grænseoverskridende handlemønstre. Strukturerne trækker deltagerne rundt i manegen som var de marionetdukker, og placerer dem igen og igen i uløselige dilemmaer.

Med andre ord: Det vi ser, for fuld udblæsning, er ideologiens særlige dobbeltbevægelse, hvor strukturer gør deres arbejde i den dækkende skygge fra skaberens venstre hånd, mens højrehåndens pegefinger med uimodståelig kraft rettes imod det ansvarlige individ på scenes midte, der pænt bukker eller nejjer som han eller hun får besked på. Som da reality-kongen Sidney Lee lod producentholdet overtale ham til at servere pulvermad fra tanken for sin date, og efterfølgende høstede befolkningens fulde bifald.

Fuck at det egentligt er den strukturelle magt, som har bukserne på her i foretagenet. Vi – seermasserne – ved jo et eller andet sted godt at den er der, men vi lever helst som om vi ikke vidste det. Den kan alligevel ikke komme på forsiden af ugebladene.

Måske kunne der alligevel være god ræson i at løfte lidt på skaberens tunge, venstre håndflade og se nærmere på, hvad det egentlig er den skygger for. Alternativt er der flere Mars-barer tilbage i pakken.

MATHIAS NIELSEN

Egypten, februar 2011: Op mod 15 millioner mennesker er på gaden for at kræve Mubarak-regimets afgang. Efter kun 18 dage med massive strejker og demonstrationer må Mubarak opgive magten. Begivenhederne i Egypten er en del af en større bølge af oprør og revolutioner, som bredte sig som en steppebrand fra Tunesien i januar over Marokko, Algeriet og Libyen til folkelige protester i Syrien, Yemen og Bahrain.

I dag er der stadig protester mod neoliberale fordelingspolitikker og manglende demokratiske rettigheder. I Egypten er der fortsat demonstrationer, som kræver en ny revolution i landet.

England, 26. marts 2011: Over en halv million er på gaderne i London. 3 måneder senere, 30. juni, går omkring 750.000 arbejdere i strejke i protest mod nedskæringspolitikken. Op mod 100.000 er på gaden samme dag. Der planlægges en ny strejke med op mod tre millioner arbejdere involveret i november.

Spanien, maj 2011: Revolutionære bølge fra den arabiske verden aflejrer sig i sydeuropæiske lande. Over 80.000 er på gaden i Spanien. Med inspiration fra Tahrir-pladsen starter demonstrationerne besættelser af offentlige pladser, som varer flere uger.

Grækenland, juni 2011: Flere hundredtusinder demonstranter er på gaden i forbindelse med en landsdækkende strejke, der inkluderer stort set hele den offentlige sektor og anseelige dele af den private sektor. Gennem det sidste halvandet år har Grækenland set i alt 13 landsdækkende strejker i protest mod krisepolitikken.

Israel, august 2011: En halv million israelere er på gaden for at kræve social retfærdighed og præsident Netanyahu's afgang. Inspirationen fra Egyptens Tahrir-plads er klar, og teltbyer spirer frem flere steder i Israel.

New York, 17. september 2011: Inspiration fra Egypten, Grækenland og Spanien har fået tusinder til at starte en besættelse omkring Wall Street, og bevægelsen har i skrivende stund spredt sig til over 40 byer i USA.

En verden i oprør

År 2011 står utvivlsomt i oprørets tegn, men modstand mod magthavernes krisepolitik er ikke nogen nyhed. Igennem de seneste år har strejker og enorme demonstrationer præget flere europæiske lande.

I 2009 protesterede irerne over massive velfærdsforringelser og lønnedgang i den offentlige sektor.

I 2010 har så godt som alle sektorer i Frankrig været i strejke, mens millioner har været på gaden for at protestere mod store forringelser af pensionsordningen.

Samme år var millioner i strejke i Italien. 100.000 er i strejker og demonstrationer mod nedskæringer i den offentlige sektor i Portugal. Portugal har også for nylig set store protester mod nedskæringspolitikken med over 150.000 på gaden i oktober.

I Spanien var over 70 pct. af den spanske arbejdsstyrke involveret i generalstrejker i 2010, mens over halvanden million var på gaden.

Cairo, Madrid, New York: Fælles modstand mod fælles fjende

Roden til kampe over hele verden er imid-

PROLETARER I ALLE LANDE, FOREN JER!

lertid den samme: vrede over stigende ulighed, stigende arbejdsløshed, lavere lønninger, manglende demokratisk indflydelse og velfærdsforringelser, samtidig med at milliarder af kroner postes i bankpakker.

Magthavernes svar på den globale krise er alle steder neoliberale nedskæringspolitikker og privatiseringer, der underminerer befolkningernes basale velfærdsrettigheder i et desperat forsøg på holde kunstigt liv i en dødssyg økonomi, der kun tjener mindretallets interesser. Alle steder er regningen for krisen adresseret til arbejderklassen.

Men på trods af de seneste års protester mod europæisk nedskæringspolitik, har kapitalejerne indtil videre fortsat fyringer, velfærdsforringelser og lønnedgang. Når så store demonstrationer besvares med brutal politivold og endnu flere nedskæringer, indser flere og flere, at Europas borgerlige demokratier har meget lidt med flertallets interesser at gøre. Derfor er kamp for demokrati og kamp for velfærd to sider af samme mønt, og derfor er kampen for reel demokratisk organisering af samfundet lige så relevant i Europa og USA, som den er i den arabiske verden.

Den herskende klasse, som lige nu forringer levevilkår for mange millioner mennesker verden over, er organiseret internationalt og udøver deres magt gennem institutioner som IMF, NATO, Verdensban-

ken og EU. Disse institutioner dikterer store dele af den økonomiske politik i arabiske lande, såvel som resten af verden med økonomisk og militær magt, som interventionen i Libyen er eksempel på. Derfor må modstanden mod velfærdsforringelser nødvendigvis være international for at kunne udfordre en herskende klasse med stærk international organisering.

Global modstand

Derfor er det positivt, at oprør verden over inspirerer og breder sig. Inspirationen fra Egypten er tydelig mange steder i Europa, Israel og USA: Ikke-voldelig besættelse af offentlige pladser, teltbyer og spontan organisering af lokale råd.

Disse massebevægelser er ofte præget af spontanitet og trækker mange med, som ikke tidligere har været politisk aktive, og som meget forståeligt fuldstændigt har mistet tiltroen til politiske partier, som det f.eks. gælder for 15. maj-bevægelsen i Spanien.

Denne opstand nedefra er fuldstændig nødvendig for, at bevægelsen kan lægge tilstrækkeligt pres på magthaverne. Men en forudsætning for bevægelsernes gennemslagskraft er samtidig, at de udvikler sig og politiseres.

Besættelse af offentlige pladser må nødvendigvis gå hånd i hånd med en større strejkebevægelse, der kan koordinere strejker over hele verden, og på længere sigt kombinere længerevarende strejker med besættelser af fabrikker og kontorer.

Vejen frem

I de kommende måneder vil vi se en kraftig forværring af krisen. Alt tyder på, at den græske økonomi kolliderer, hvilket kan starte en domino-effekt, som kan vælte andre skrøbelige økonomier i Europa også. Dette scenarie vil have fatale konsekvenser for stabiliteten i økonomier i resten af verden.

Angreb på arbejderklassen vil kun intensiveres, og det er derfor af afgørende betydning, at mobilisering, radikalisering og organisering nedefra og i international skala fortsætter herfra.

Støt legitime krav fra verdens befolkninger om social retfærdighed, basale velfærdsrettigheder og reelt demokrati ved at styrke modstanden mod krisepolitikken i hjemlandet.

Organiser dig på din arbejdsplads og arbejd for international organisering af arbejderklassen.

Marx' ord fra det Kommunistiske Manifest synes nu så relevante som nogen sinde: "Proletarer i alle lande, foren jer!"

AF MARIE JÆGER

IMF forudser nedsmeltning af banksektoren

Robert Shapiro, rådgiver for IMF og tidligere økonomisk rådgiver for Clinton og Obama, forudser i BBC's nyhedsshow "Newsnight" d. 5. okt., at statsgælden i løbet af to til tre uger vil blive så dyb at det vil vil producere en nedsmeltning i det europæiske banksystem. "Vi taler om de største banker i verden, de største banker i Tyskland, de største banker i Frankrig", siger han, og fortsætter: "Det vil sprede sig over det hele, fordi det globale banksystem er så internt forbundet. Alle disse banker er modparter til alle betydningsfulde banker i USA, Storbritannien og Japan og rundt i verden".

At den økonomiske krise er dyb, er i sig selv ikke en nyhed. Men at højtstående, borgerlige økonomer begynder at udtale sig, som Shapiro gør, er et tydeligt tegn på, at krisen kun bliver dybere – og at det bliver mere og mere tydeligt at redningspakker til bankerne ikke virker.

Dette bliver understreget af tidligere medlem af Blair-regeringens økonomiske råd, Paul Myners, der til Sky News udtalte, at: "Det er den mest alvorlige finansielle krise, som vi har set – i det mindste siden 1930'erne, hvis ikke nogensinde".

SONJA LANGE

Søndag den 9. oktober

Stemningsrapport fra Wall St

Da jeg ankommer til Wall Street, er det første jeg ser en flok turister der tager billeder af en række 99'ere med skilte og bannere – "We are the 99 procent - join us", siger ét, "I don't respect you either", siger et andet. Turisterne behandler tilsyneladende hændelserne som var de endnu en seværdighed på den 5- eller 10-dages ferie til New York, men oprørere forsøger at trænge igennem. De råber, at et billede skal ledsages af et spørgsmål til dem. Turisterne involverer sig dog ikke. Det samme kan siges om politiet på denne dag. Modsat hvordan jeg har oplevet dem i andre langt mindre truende situationer, opfører de sig ekstremt roligt. Jeg undrer mig. De står egentlig bare i yderkanten af gaden og holder styr på trafikken, til trods for at man har hørt mange steder fra, at Wall Street har et stærkt program i dag.

Den mellemstore plads er fyldt med mennesker og i midten sidder folk samlet i en kæmpe cirkel. Mange af dem har været her længe, kan man se: De har presenninger, lidt bagage og mad. Omkring midten står en mand i rød T-shirt og præsenterer sine analytiske slagord, som flokken gentager, en linje ad gangen. Her står Slavoj Žižek, en slovensk ny-marxistisk filosof og en mand, der ikke er her for at feriere, og han gør det godt. Jeg bliver oprigtig rørt som jeg begynder at stemme i, og jeg hører at mange forskellige mennesker omkring mig gør det samme.

"I like being worshipped. I'm a horrible person," svarer Slavoj Žižek efterfølgende med pennen i hånden, da han i en kritisk tone bliver spurgt om hans mening om at signere bøger. Og i dette billede, og i Žižeks ironiske kommentar, ligger der en masse information om situationen på Wall Street, som den kommer mig i møde i dag, søndag d. 09/10-2011.

På den ene side er en lille flok her, som en slags turister eller for at få signeret en bog af Žižek i dagens anledning. På den anden side er der mennesker i tusindtal organiseret fra de "99 procent".

SANDRA GUFLER

OCCUPY WALL STREET

Inspireret af revolutionerne i Nordafrika og Mellem-østen startede det amerikanske magasin Adbuster et non-profit tidsskrift, hvis mål er at omvælte de eksisterende magtstrukturer: En opfordring til folket om at rejse sig og tage til New York d. 17. september for at starte aktion Occupy Wall Street, en protestbevægelse imod, at 1 pct. af befolkningen ejer 85 pct. af værdierne, stigende arbejdsløshed og ulighed i det amerikanske samfund.

Anslået 20.000 mennesker fulgte opfordringen og kom til New York og tilsluttede sig en fredelig, ikke voldelig aktion. Planen var at omdanne Lower Manhattan til en amerikansk Tahrir Square, hvor man kunne opsætte en camp for længere tids aktion, om nødvendigt.

Siden da har et svingende antal aktivister camperet i de nærliggende parker og afholder dagligt rallyer, med slagord som: "vi er de 99%", "når tyranni er gældende, er modstand en ordre" og "verden kigger på jer". Flere og flere kendte og semi-kendte amerikanere har givet deres støtte og opbakning til aktionen, som nu er på vej ind i sin 4 uge.

Primært kom denne støtte inden for de første 2 uger af aktionen, hvor det blev tydeligt at medierne, nationale og internationale, havde fået mundkurv på og ikke viste nogen opmærksomhed til aktionen. Man forsøgte ganske enkelt fra magthavernes og elitens side, at lægge låg på, af frygt for hvad dette kunne føre til hvis nyheden kom ud.

For første gang i historien er det internationale økonomiske magtcenter under pres fra befolkningen, som Michael Moore siger i sin støtte til aktionen: "Havde der været 100 tea partys på Wall Street i protest, så havde det været top-historien verden over. Men fordi dette er den ganske almindelige mand/kvinde på gaden, så tror man, at man kan lægge låg på".

Men magthaverne havde igen glemt magten af internettet, og det hurtigt voksende netværk af mindre uafhængige tv-stationer og medier, der hurtigt fik bragt opmærksomhed på problemet ved opsætning af live streaming, uploads på youtube og brugen af de sociale netværk Twitter og Facebook.

Tavsheden brydes

Først efter 14 dages aktion hørte vi for første gang herhjemme om nyheden i de etablerede danske medier, og det efter et stort pres fra aktivister her i landet, som udholdende fortsatte med at stille spørgsmålstejn til tavsheden. Sjovt nok kunne man samme dag høre om Occupy Wall Street i nationale medier verden over.

Det store vendepunkt skete d. 1. oktober, hvor op imod 1000 fredelige demonstranter blev anholdt, og en betjent for åben skærm bliver afsløret i at bruge peberspray imod et par kvindelige demonstranter. Dette var nyheden, som man besluttede ikke skulle holdes tilbage. Man havde fra regerings side indtil da opført sig fuldstændig, som man gør i de lande USA ellers bestræber sig på konstant at kritisere: Ganske simpelt forsøge at tie det ihjel. Det var helt tydeligt gået op for de trængte magthavere, at dette var noget, som var uden for deres kontrol. Forsøget på at lægge låg på var mislykkedes og man var tvunget til at forholde sig til sandheden eftersom den allerede var ude.

Siden da er bevægelsen vokset og har fået momentum. Flere og flere organisationer og fagbevægelser giver deres støtte og sympati og medieinteressen er på et stigende niveau. Dette har ført til, at bevægelsen har spredt sig til andre storbyer som Washington DC og Boston og tiltag og opfordring til lignende aktioner world wide.

Om Occupy Wall Street og opfordringen til internationale aktioner vil få succes, står endnu hen i det uvisse. Men den voksende utilfredshed med politikerne og de 1% i resten af verden, ser ikke ud til at kunne stoppes bare med lidt goodwill her og der.

Det er vores håb, at Occupy Wall Street vil være begyndelsen til et nyt ungdoms- og arbejderoprør, og at flere og flere vil åbne øjnene og indse, at magten ligger hos folket. Politikerne er der for os - ikke omvendt.

KIM REBEL STEVNSBORG

DEN PÆNE FACADE ECCO

ECCO er et af de største firmaer i Danmark. Firmaet blev oprettet i 1963 med en lille fabrik i Sønderjylland, og har altid slået sig op på at være et sympatisk firma, som er socialt ansvarligt og sætter mennesker og deres fødder i fokus. De har blandt andet opreklameret deres medmenneskelighed ved at afholde ECCO Walkathon årligt siden 1999, hvor titusindvis af mennesker går en tur for at samle ind til godtgørende formål.

Om ECCO gør det for samvittighedens skyld, eller for at få billig reklame, skal her være usagt, men det kan selvfølgelig også være en kombination.

Udflytning af arbejdspladser

Dog er det ikke kun gode ting, man kan sige om ECCO. Om firmaer "inderst inde" ønsker social retfærdighed kan man oftest kun spå om, da firmaer som ønsker at klare sig i den kapitalistiske konkurrence bliver nødt til konstant at forsøge at øge deres profit.

Dette er ud fra en logik, der går ud på, at man bliver nødt til at udkonurrere sine rivaler, før man selv bliver udkonkurreret. Dette betyder oftest, at de ansatte enten skal gå ned i løn eller arbejde hurtigere.

Denne logik følger ECCO også, og på trods af, at de af mange bliver opfattet som et dansk firma, har de dog kun en meget lille del af deres ansatte i Danmark. Langt de fleste af deres ansatte er ansat i lande hvor lønnen er lav - f.eks. Kina og Indonesien.

Arbejdsforholdene i andre lande I Indonesien samarbejdede ECCO med Suharto-diktaturet indtil dettes fald i 1998. Og da arbejderne på ECCO's fabrik efter diktatorens fald ønskede at oprette uafhængige fagforeninger, lod ECCO arbejderne få tæsk af politiet og militæret - og de fagligt aktive blev fyret.

I Xiamen i Kina hvor ECCO oprettede sin hidtil største fabrik i 2005, arbejder de ansatte for kun cirka 5 kr. i timen. ECCO betaler også sine kinesiske arbejderes fagforeningskontingent til den statslige fagforening hvilket er problematisk, fordi de statslige fagforeninger, især de senere år, har været en hæmsko for, eller ligefrem kæmpet imod, de nyligt opståede fagforeninger, som er udsprunget af den kinesiske arbejderklasses egen kamp nedefra for bedre vilkår.

Erhvervsstøtte

Man kan selvfølgelig sige, at ECCO bare tilpasser sig landenes eksisterende forhold og styreformer uden at tage stilling til dem. Dette passer dog ikke så godt ind i det image om social retfærdighed, som ECCO ønsker at fremvise.

At ECCO tilpasser sig de lokale politiske forhold kan man også se, hvis man kigger på deres opførsel i Danmark. Den danske stat har gennem en årrække givet erhvervsstøtte til forskellige danske firmaer, selvom de måske ikke altid nødvendigvis havde brug for ekstra penge.

Således har ECCO for få år siden fået 45 millioner kroner af den danske stat til at støtte opførslen af en ny fabrik i Slovakiet, hvorefter man fyrede 91 medarbejdere i Danmark.

Dette viser på den ene side, at firmaer er fuldstændig skruppelløse i deres jagt på profit. Men det viser også, at politikeres leflen for store firmaer ikke nødvendigvis giver nogen fordel for andet end firmaernes bundlinje.

Man har set den præcis samme historie udspille sig omkring lukningen af Lindø-værftet, hvor Mærsk også først havde fået en kæmpe pose penge til at opføre produktionsfaciliteter i udlandet og derefter lukker produktionen i Danmark. Det virker også mærkeligt, at det skulle være nødvendigt at give millioner af kroner i finansiel støtte til store, multinationale selskaber. Mener man ellers de ville bukke under? Eller er det i håb om, at firmaerne skaber flere arbejdspladser i Danmark?

Ud fra firmaernes synspunkt ville det være dumt ikke at tage imod de penge, man bliver tilbudt af staten. Men for politikernes vedkommende er det et valg om, hvordan man prioriterer pengene - om man bruger dem på velfærd eller giver til dem, der i forvejen har rigeligt.

Historien om ECCO er på den ene side historien om et firma, som ønsker at opføre sig ordentligt, og på den anden side en historie om, at dette ikke lader sig gøre under kapitalismen, da hensynet til profit her altid vejer tungere end hensynet til mennesker og deres behov.

JENS ANDERSEN

Hvem er overklassen?

En af de fineste traditioner i revolutionær marxisme er at kritisere ens egne magthavere.

På denne side præsenterer vi vores nye artikelserie om den danske overklasse. I første omgang vil vi forsøge at identificere de rigeste familier i Danmark. Vi bringer artikelserien for at gøre op med myten om, at vi i krisetider alle (lille og stor) er i samme båd i Danmark.

Gennem denne artikelserie bestræber vi os på at få facts frem omkring overklassens rigdom og magt, samt at vise hvordan staten økonomisk og politisk støtter overklassen på bekostning af den brede almene befolkning.

Blækket på det nye regeringsgrundlag er knapt tørt, men allerede tilsiger det, at denne regering vil fortsætte angrebet på arbejderklassen og beskytte overklassen. Det vil sige kortere dagpengeperiode, afskaffelsen af efterløn, imens løfterne om millionærskat og genforhandling af A.P. Møllers olieaftale brydes.

Socialistisk Arbejderavis byder læseren velkommen til overklassen.

Fakta

Ecco tjener styrtende, selv om der er krise

Årsregnskabet for 2010 viser et overskud på 631 millioner før skat. Årsregnskab fra de tre forudgående år (2007, 2008, 2009) viser et samlet overskud på 1.364 millioner efter skat.

Årsregnskabet fra Ecco (i millioner kroner)

År	2009	2008	2007
Nettoomsætning	5.041	5.374	5.219
Overskud før skat	459,663	745,851	755,724
Selskabsskat	114,306	171,982	194,314
Årets overskud	299,237	527,399	537,578

Nu rykker de rød-grønne med den ny venstreorienteret aftenskole

GROBUND

Styrk venstreorienterede synspunkter i samfundsdebatten - for en social, kulturel og politisk kamp der vil et human, solidarisk og demokratisk samfund.

Grønt-rødt oplysningsforbund

Se program på www.grobund.nu

Læserbrev: Fremtidsudsigterne for Glostrups børn og unge?

Glostrup Kommune er i gang med at ændre skolestrukturen drastisk - og dét på trods af indsigelser og advarsler fra lærere, pædagoger og skolebestyrelser fra hele kommunen.

Kommunalbestyrelsen i Glostrup indbød sidste år til høringsrunde om forslaget til en ny skolestruktur. De indbød til dialog med fagfolk og skolebestyrelser fra hele kommunen, hvorefter de modtog 16 høringsvar. Heraf talte kun ét tydeligt FOR denne nye struktur.

Mandat til handling? Tja, det mener kommunalbestyrelsen åbenbart. Med et flertal på 10 mod 9 stemmer, hvor den udslagsgivende stemme kommer fra en afhoppet SF'er, der nu samarbejder med Venstre-borgmesteren, vil flertalsgruppen nu gennemtrumfe en ny skolestruktur i kommunen.

Fremtidsscenariet...

Skal det virkelig være politikere og økonomer, der alene dikterer børn og unges vej gennem grundskolen? Man ser fremtidsscenariet for sig...

Den nye struktur betyder for det første en voldsom ændring for rigtig mange børns hverdag i kommunen. Som planerne ser ud nu, skal én af de fire skoler omdannes til overbygningsskole for 7. til 9. klasse, og de tre andre skoler i kommunen skal rumme alle 0.-6.-klassens elever. Kommunalbestyrelsens plan er, at dette skal ske allerede per 1.8.12. Alle elever under 13 år på den fremtidige udskolingsskole risikerer dermed at blive rykket op med rode fra deres skole, deres nærmiljø, deres kammerater og deres lærere; De skal så fordeles ud på de tre andre skoler i kommunen. Frygten er, at de ikke flyttes klassevis, men bliver 'opfyldningsmateriale', så klassekvotienterne bliver udnyttet til det yderste.

En anden konsekvens i kommunen bliver, at der samtidigt med flere børn i en klasse, vil blive færre klasser på en skole. Dermed bliver der brug for færre lærere. Kommunen vedbliver at hævde, at dette ikke er en spareøvelse. Men lærerforeningen har estimeret denne manøvre til at koste 30 lærerstillinger. Hvis det ikke er en spareøvelse, hvad er det så, når man fyrer ca. 15 % af lærerstaben...?

Skal politikere og økonomer virkelig have lov til enevældigt at styre folkeskolen? Nej! Derfor samledes ca. 2000 forældre, børn, lærere og pædagoger den 6. oktober 2011 foran rådhuset i Glostrup for at give borgmesteren en lille gave. De fire skolebestyrelser havde samlet ind til en stort lyserødt viskelæder, så den kære borgmester kunne slette sine planer om at omstrukturere Glostrups fire folkeskoler. Han tog imod gaven, men det virkede desværre ikke som om, han havde forstået budskabet til fulde...

På onsdag den 12.10.2011 samles borgerne derfor igen foran Glostrup Rådhus til endnu en demonstration. Denne dag er skæbnesvanger, da det er budgetforhandlinger, der denne dag vedtages, så det er nu, der skal rykkes. Hvis ikke politikerne meget snart vælger at lytte til bl.a. Glostrups Lærerforening og BUPLs faglige vurderinger og til borgernes ønsker, vil de dramatiske kommunale indgreb komme til at ramme børn og unge i Glostrup hårdt.

Læs mere om demonstrationen foran Glostrup Rådhus d. 12 oktober kl 17.30 på Facebook. Søg "Demonstration mod overbygningsskoler i Glostrup kommune"

METTE THOMSEN, LÆRER PÅ VESTERVANGSKOLEN

Millionærskat, givet det mening?

Verdens 3. rigeste mand Warren Buffet beklagede sig i september over, at han selv og resten af de ultra rige amerikanere ikke betaler nok i skat. I samme anledning foreslog han at der indførtes en millionærskat for folk med over 1 mio. dollars i årlig indkomst.

Han mener, at det vil hjælpe den skrantende amerikanske økonomi, hvis de suverænt rigeste amerikanere bidrog med en skatteprocent, som kun er rimelig for folk hvis indkomst overgår de flestes fantasi. En holdning som er både overraskende og glædelig. Skal klassen af verdens største udbyttere nu lige pludselig til at være solidarisk? Hvad der til gengæld ikke er overraskende er, at det har fået den ame-

rikanske højrefløj til at stejle gevaldigt.

Denne gruppe af super rige amerikanere betaler i dag omtrent 15 % skat. Væsentligt mindre end den gennemsnitlige amerikanske arbejder som betaler i omegnen af 35-40 %. Grunden herfor er en række smuthuller og fradragsordninger, som bl.a. blev indført under Bush. Et af hovedargumenterne for den lave skat, er at man mener, at høje skatter vil få millionærerne til at flygte ud at USA, men selvfølgelig også fordi politikerne er i lommen på denne rigeste klasse. De glemmer dog, at den amerikanske topskat har været oppe på 70% i 70'erne og endda på 94% under krigen. Her flygtede millionærerne ikke, men tjente styrtende med

penge. Dette kunne bl.a. gøres ved krigs- og våbenøkonomi samt andre, dengang stadig lukrative markeder. Man kan således godt argumentere for, at forhøjelse af topskatten i USA er både mulig og retfærdig, men en højere topskat vil ingenlunde løse USA's problemer på sigt.

Der er noget galt, med den der kapitalisme

Den amerikanske økonomi er hårdt presset, fordi den kapitalistiske model støder imod sine grænser. Kriserne bliver hyppigere og værre og opsvingene bliver kortere og mindre. Uendelig vækst er en fysisk umulighed, og det kan højere skat for de ultra rige ikke ændre på. De tror på, at de ved dette lille offer, kan

opretholde deres position som ultimative profitmagere. Politikerne tror derimod på, at hvis der skabes forbrug, om det er offentligt eller privat, vil det skabe vækst og få økonomien op at køre igen. Muligvis kan det lade sig gøre, men den denne krise er værre end den sidste, og den sidste ligger ikke længere tilbage end 2008. Den næste krise vil utvivlsomt komme, simpelthen fordi kapitalismen forudsætter vækst. Der er grænser for hvad jorden kan give af ressourcer, og hvad arbejdere vil finde sig i. Nogen vil mene, bl.a. undertegnede, at denne grænse er nået. Hr. Buffets forslag er derfor al ære værd, det redder dog ikke kapitalismen.

ROBERT LANGE

Optrapning af konflikten i Yemen

Den 30. september blev den islamistiske leder Anwar al Awlaki dræbt under et angreb fra et amerikansk dronefly. Den amerikanske præsident Barak Obama udtalte efterfølgende, at det var "et stort angreb" mod terrorisme i området, men attentatet vil højst sandsynlig øge rekrutteringen til de islamiske grupper og episoden kan ende med yderligere at destabilisere situationen i Yemen, der allerede står på renden af en borgerkrig.

Situationen er i den grad tilspidset for landets diktator Ali Abdullah Saleh, der siden den folkelige opstand brød ud i starten af 2011, desperat har forsøgt at klynge sig magten. Udover de folkelige protester presses Saleh også af islamiske oprørsgrupper og en separatistbevægelse i den sydlige del af landet.

Diktatoren var pr. 23. september tilbage i landet, siden

han forlod Yemen i starten af juni, efter at præsidentpaladset var blevet ramt af flere bombesprængninger. Officielt rejste Saleh til Saudi Arabien for at modtage behandling for skader, som han havde pådraget sig i forbindelse med attentatet. Ikke desto mindre blev hans afgang fejret som en sejr for den prodemokratiske bevægelse og flere tusinde samledes på Universitetspladsen i hovedstaden Sana'a, der efter opstandens start i februar er blevet omdøbt til Forandringspladsen. Folk råbte slagord som "Folket har væltet regimet".

Siden Salehs tilbagevenden har protesterne mod ham og regimet fortsat med umindsket styrke. D. 7. oktober var mere end tre millioner på gaden i en ny bølge af demonstrationer mod regeringen, 800.000 alene i Sana'a. Som i andre lande, der den seneste tid har oplevet store protestbevægelser,

spiller ungdomsbevægelserne og de studerende i Yemen en stor rolle i mobiliseringen af demonstrationerne - og i store perioder har man holdt universitetet i Sana's besat.

Også strejkebevægelsen har spillet en stor rolle, specielt i den første del af opstanden, men er siden ebbet ud, da mange arbejdspladser simpelthen er lukket på grund af manglende forsyninger og mangel på elektricitet.

Sideløbende med de folkelige protester har der været kampe mellem forskellige stammeforbund og tropper loyale overfor regimet. 23. maj kom det til kampe i selve Sana's, hvilket blev mødt med stor bekymring fra ledere i vesten, der længe har støttet Salehs regime, der har været en vigtig samarbejdspartner grundet sin tætte beliggenhed til de arabiske oliefelter, hvor Yemens store havnebyer er et

centralt led i forsyningen af olie til verdensmarkedet.

De internationale fordømmelser af volden i Yemen, der indtil videre har kostet op mod 1800 demonstranter livet er da også til overvejende fordel for den sidste tid har USA intensiveret sine angreb i området med ubemandede dronefly, med henvisning til "kampen mod terror".

Det er således ikke mod verdens magthavere, at befolkning i Yemen skal kigge i håbet om støtte til at vælte deres diktator, men mod de folkelige protester, der efterhånden er ved at brede sig til flere og flere lande. Kun hvis de kan forsættes, udvides, fordybes og politiseres, er der håb for at skabe reel international solidaritet med kæmpende folk verden over.

RASMUS HOLMEGAARD

FRA STEMMESSEDDEL TIL KAMP

Selvom det er 55 år siden storstrejken i 1956 fandt sted, er der meget at lære af denne konflikt set i et aktuelt perspektiv. Storkonflikten i 1956 er nemlig ikke mindst historien om hvordan og hvornår de største reformer i historien er blevet til virkelighed, og hvilken afgørende betydning for udfaldet et relativt lille socialistisk parti som DKP fik.

Storstrejken i 1956

Socialdemokratiet havde regeringsmagten. Krisen kradsede og arbejdsgiverne var aggressive og selvsikre. DKP var det eneste alternativ i arbejderklassen. Arbejderne krævede kortere arbejdstid, højere løn og en sygelønsordning. Dansk Arbejdsgiverforening var totalt afvisende, og krævede endog forringelser af dyrtidsreguleringen, at den ottende time på nat skift blev genindført mv.

Overenskomstforhandlinger brød sammen, og storstrejken gik i gang. Omkring 50.000 deltog i konflikten, som bl.a. ramte olie- og benzinudkørsel.

Panikken i toppen af samfundet bredte sig, og efter et par dages forhandlinger i forligsinstitutionen blev der strikket et forlig sammen, som blev sendt til urafstemning – godkendt af både LO og DA.

Forligsmanden opfordrede de organisationer, der var i strejke, til at stoppe konflikterne, indtil mæglingforslaget havde været til urafstemning. Men på trods af opfordringen fra LO, DA og forligsmanden fortsatte de fleste strejker.

Resultatet af afstemningen blev et klart nej. Årsagen hertil var en kombination af de økonomiske forhold op gennem 50'erne og en velorganiseret nej-kampagne fra DKP. Den socialdemokratiske regering ophævede efter nogle ugers konflikt et mæglingsforslag til lov, der kun betød indførelse af en sygelønsordning.

Indgrebet udløste stor utilfredshed, og 200.000 demonstrerede på Slotspladsen, og mange fortsatte strejken imod indgrebet.

Nedsættelse af arbejdstiden

Selvom regeringsindgrebet stod ved magt var den socialdemokratiske regering og arbejdsgiverne på tilbagetog. Den store utilfredshed skabte et behov hos den socialdemokratiske regering for at legitimere sig selv.

Det gjorde den bl.a. ved at gennemføre loven om folkepension, der gav alle ret til pension, der stadig er en af hjørnestenene i velfærdsstaten.

Frygten for at arbejderklassens protester ville bryde ud igen gav også en arbejdstidsnedsættelse fra 48 til 45 timer ved overenskomsten i 1958.

Men afgørende for, at strejkebevægelsen trods alt blev stoppet frem for at eksplodere var at DKP på et stort tillidsmandsmøde efter den største demonstration, hvor bevægelsen var i fremdrift, argumenterede for, og fik opbakning til, at føre bevægelsen videre på den enkelte

arbejdsplads og i stemmeboksen ved næste valg.

Enhedslisten og klassekampen

Springer vi i tid og situation er disse erfaringer fra 1956 yderst relevante at trække op til den nuværende situation med alle de forskelle der er.

DKPs styrke i 1956 var en kombination af partiets solide arbejde i fagbevægelsen og i den opsparede utilfredshed som eksisterede i arbejderklassen, og som de foregående år var kommet til udtryk i en række centrale strejker med stor solidaritet fra andre arbejdergrupper.

Enhedslistens fremgang fra 4 til 12 mandater i Folketinget ved dette valg er også et resultat af, at der har været modstand mod de borgerliges angreb på velfærden, stramninger og racistiske politik overfor flygtninge og indvandre og den danske militære deltagelse i de imperialistiske krige i Irak og Afghanistan.

En modstand som mange af Enhedslistens medlemmer har været aktive i – hvormod Enhedslistens indsats som parti har været meget sporadisk.

Fremgangen er samtidig et udtryk for skuffelsen over, at de to andre arbejderpartier – S og SF – ikke udgør et rødt alternativ til de borgerlige.

Enhedslistens valgkamp har desværre ikke været en udenomsparlamentarisk kavalkade – for slet ikke at snakke om en kavalkade med et socialistisk per-

spektiv. En solid kritik af de borgerlige og kapitalismen er ikke blevet fulgt op af eksempler fra og handlingsanvisninger til kampen i hverdagen netop for at understrege, at 'folketingets talerstol netop kun en talerstol som skal understøtte kampen i hverdagen udenfor folketingets tykke mure'.

Enhedslistens muligheder for at få indflydelse ligger i at få indflydelse i kampen i hverdagen – på arbejdspladserne, på uddannelsessteder, i fag- og studenterbevægelsen, i andre sociale bevægelser.

Det er her vi kan komme i kontakt med og overbevise tusinder og atter tusinder af alle de vælgere, fra især Socialdemokraterne og SF, som ønsker forandring om at de kan gøre en forskel sammen med os.

Mere bevægelse og udenomsparlamentarisme er vejen til forandring og vejen til en stærkere socialistisk venstrefløj. Det er igennem enhed i kamp at fremtiden ligger for at skabe et socialistisk samfund.

Storkonflikten i 1956 er blot ét af mange eksempler i historien på, at nøglen til forandring er at øge 'uroniveauet', men også ét af mange eksempler på 'de forspildte muligheder' fra venstrefløjens side, hvis kampen erstattes af stemmesedlen.

HANS ERIK MADSEN

Christiania 40 år

I april 1976 var jeg til min første demonstration – til forsvar for Christiania. På en kammerats gamle BSA-motorcykel kørte vi fra den midtjyske hede til det storbyens åndehul, som allerede da var blevet et af de store symboler på forandring, der spredte sig i disse år.

Demonstrationen var stor – mega-stor for os unge gymnasieelever. Jeg har ingen idé om hvor stor, men da vi ankom til Rådhuspladsen, fik vi at vide over højttalerne, at de sidste endnu ikke var gået fra Christiania.

Fristaden havde da eksisteret i knapt 5 år. Den tidligere Bådsmandsstrædes Kaserne havde ligget ubenyttet hen i et par år, da en gruppe christianshavner 26. september 1971 brød hul i plankeværket omkring den.

Den første idé var blot at skabe en legeplads for kvarterets børn. Men snart kom der mere ambitiøse planer:

”Christianas målsætning er at opbygge et selvstyrende samfund, hvor hvert enkelt individ frit kan udfolde sig under ansvar overfor fællesskabet. Dette samfund skal økonomisk hvile i sig selv, og den fælles stræben må til stadighed gå ud på at vise, at den psykiske og fysiske forurening kan afværges. Således formuleret af Sven, Kim, Ole, Kim og Jacob med ret til forbedringer. 13/11-1971”

Stat, kapital og borgerskab

Den socialdemokratiske regering besluttede *ikke* at gribe ind mod besættelsen af Christiania i 1971. Året efter blev det officielt accepteret som et ”socialt eksperiment”.

De borgerlige har fra starten hadet Christiania. ”Min” demonstration i 1976 var en fejring af, at en borgerlig regerings første store forsøg på at rydde Christiania var slået fejl.

Christiania var et symbol på, at man kan leve uden kapitalismen, dens stat og dens profitjagt. På Christiania var der ikke ejerboliger. Afgørende beslutninger blev taget i fællesskab på stormøder.

Christiania var også en politisk og kulturel kraft i storbyen. Der var andre initiativer i samme periode – fx ”slumstormerne” (datidens bz’ere) og ”Det Ny Samfund” (Thy-lejren) fra 1970.

Men slumstormernes besatte huse var for små, og Thy-lejren lå for langt væk fra storbyerne, til at de kunne blive det samlingspunkt for mange flere end beboerne selv, som Christiania blev.

De borgerliges had er ikke kun politisk. Venstres Christiania-ordfører i Borgerrepræsentationen, Jesper Schou Hansen, sagde i 2003: ”Nu må forsvarsministeren se at få sin politikasket på og få solgt Christiania til en storentre-

prenør ved en licitation.”

Christiania er for værdifuldt som spekulations-objekt til at blive overladt til et ”socialt eksperiment”.

Symbol og virkelighed

Det oprør og de bevægelser, der skabte Christiania fra 1971 var 10 år senere på kraftigt tilbagetog. Det var Christiania naturligvis ikke immun over for. Og Christiania har i hele sin levetid været mål for politi-chikane og politiske angreb fra de borgerlige – ofte med socialdemokratisk hjælp.

Christiania er stadig et fristed, der er værd at forsvare mod ethvert angreb fra den kant. Men Christiania har i mange år ikke været nogen særligt synlig kraft på storbyens politiske scene.

Angrebene fra staten og de borgerlige har virket – til en vis grad. De har tvunget de fleste christianitter i defensiven. Rocker-kontrollen over hash-handelen samt stigende individualisering og kommercialisering er en del af en virkelighed, der er langt fra den målsætning, der blev formuleret i 1971.

I kan ikke slå os ihjel

Men der er også en anden side. I et indlæg i Ugespejlet, Christianias interne blad, fra 2005 hedder det bl.a.:

”Nu når vi er syltet ind i forhandlinger med myndighederne der intet forstår af ideen bag fristaden, og så mange christianitter bøjer hovedet for systemets krav – er tiden kommet til at vi skal genopstå som levende rebeller.”

Trods titusindvis af politi-timer har systemet ikke kunnet fjerne Christiania. Christiania er måske slidt. Mange af idealerne er måske svære at realisere på en lille afgrænset plet.

Men i verden udenfor vokser protester, modstand, revolutioner. At Christiania, Folkets Hus og Thy-lejren trods alt stadig er her, er et bevis på, at drømmen om en anden verden kan overleve også hårde tider.

Nu er tiderne ved at skifte. Kampen om Christianias fremtid er en del af kampen for et andet København, et andet Danmark, en anden verden.

Tillykke med de første 40 år!

JØRN ANDERSEN

Billeder fra toppen: Fra Christianias 40 års fødselsdag, Regnbuefestival 1976 på Christiania, Stemningsbillede fra Dyssen 1980, Politirazzia 1997

Folkets Hus

1971 var også fødselsåret for Folkets Hus – blot 14 dage før Christiania. Siden da har Folkets Hus været et brugerstyret fristed for beboere på Nørrebro og omegn.

I juni 1973 blev der lavet en byggelegeplads for kvarterets børn. ”Byggeren” blev i maj 1980, efter ordre fra Københavns kommune, fjernet under en voldsom politiaktion, der hensatte bydelen i en borgerkrigs-lignende tilstand.

Over 500 deltog i fejringen af Folkets Hus’ 40-årsdag – og vi iler med et forsinket: Tillykke!

Læs mere om Folkets Hus – og om slaget om ”Byggeren” – på folketshus.dk

Gå dig nærmere revolutionen

Med Teater Grobs forestilling ”Walk in Cairo”, er det præcis hvad du kan; nemlig bevæge dig fysisk ind på livet af den egyptiske revolution. Forestillingen ”tager tilskueren med på en rejse gennem revolutionens, varmets og drømmenes Cairo” lover den – et løfte den holder fuldt ud.

Det foregår med en Mp3-afspiller i hånden og et par ørebøffer på hovedet, og har du set folk gå sådan rundt på indre Nørrebro i København, mens de ligner turister på sightseeing, som drømmende og lidt distraerede ikke kigger på noget konkret, ja så har de nok været ved at opleve revolutionsforestillingen.

I starten tænker man mest over, hvordan man skal bevæge sig til lydsporet, og man oplever pludselig sit vante Nørrebro med helt nye øjne, mens man med en støvet og larmende lydkulisse får udstukket hastigheder og retninger. Men så kommer man pludselig ind i revolutionens begivenheder og brændende spørgsmål. Man kommer med til demonstrationer, løber fra politiet og snakker med forskellige egyptere om, hvordan de oplever deres revolution - fra personlige betragtninger til kollektive forventninger.

Man kunne måske have ønsket sig flere politiske interviews, som den kreative Teater-opsætning ikke giver plads til – til gengæld får man en kropslig oplevelse med en levende revolution, man aldrig ville kunne læse sig til. Ikke så godt som at have været der selv selvfølgelig, men en fin mulighed midt i København.

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere - men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvær. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen... Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

Mødekalender

Kalender ISU

MARXISME

11.-13. november: Marxisme 2011. Se program i avisen. Sorøgade 6, Kbh Ø

ISU Odense

Alle møderne foregår kl. 19.00 i Ungdomshuset. Kontakt: Jens (2426 8023)

18. oktober: Reform eller revolution?
25. oktober: Avisen som propaganda-instrument
1. november: Fagbureaukratiet - ven eller fjende?
8. november: Kan FN befri Palæstina?

INDSAMLINGSFEST FOR SOCIALISTISK ARBEJDERAVIS

15. oktober fra kl. 16.00 i Ungdomshuset.

ISU København

Alle møderne foregår kl. 19.00 på Støberiet, Blågårds Plads. Kontakt: Jesper (6168 3616)

13.10 10 års krig - Afghanistan og den moderne imperialism
20.10 Fra Wall Street til København: Den nye anti-kapitalisme
27.10 Chile 1973: Reform eller revolution - hvad gik galt?
3.11 Krisen - en marxistisk forklaring
10.11 Mødefri pga. Marxisme '11

Næste intromøde d. 24.10. kl. 19.00. Kontakt Jesper (6168 3616) eller isu@socialister.dk for mere info.

STUDIEKREDS: Den russiske revolution

Der er opstartet en studiekreds i IS/U København om den russiske revolution. Interesserede er velkomne. For flere informationer ring til Marie (2089 5257).

ISU Århus

Alle møderne foregår kl. 19.30 i Studenternes Hus, Stakladen, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C. Kontakt: Dennis (2871 5069).

18. oktober: "Riots" - Optøjerne i Storbritannien i historisk og internationalt lys.
1. november: Offentligt møde: Hvorfor har vi brug for en revolutionær teori?
15. november: Storkonflikten i 1899.
29. november: mødeemne endnu ikke fastlagt.

INDSAMLINGSFEST FOR SOCIALISTISK ARBEJDERAVIS:

Fredag den 14. oktober kl. 19.00, Tordenskjoldsgade 31 o.g., 8200 Århus N.

Kalender uden for IS København

15. oktober: international aktionsdag mod krisepolitikken. Se annoncen til højre.
Kl. 15.00, Rådhuspladsen.
15. oktober: demonstration i Malmö mod Sverigesdemokraternes march.
Fællesafgang fra Blågårds Plads kl. 12.00.
Arr.: Skåne Mot Rasism / København for Mangfoldighed.
16. oktober: modstandsseminar mod krisepolitikken og diskussion af modstand. Se annoncen til højre.
Kl. 13.00-18.00, Støberiet, Blågårds Plads.

GLOBAL PROTESTDAG MOD KRISEPOLITIKKEN - LÆG PRES PÅ DEN NY REGERING

Program

Kl. 13-15 Workshops

- * Erfaringer fra Egypten, Grækenland, Spanien: Krise, modstand, revolution
- * Klima-, energi- og fødevarekrise
- * Kampen på skoler og arbejdspladser
- * 10 år med krig og racisme

Kl. 15-17 Plenum-diskussion: Bud på fælles modstand

Vi giver regeringen 100 dage til at indfri forventningerne om forandring - imens forbereder vi os på, at de nok ikke vil indfri ret meget.

Bagefter er vil der være uformel snak og hygge i cafeen.

Se mere på Facebook: "Global protestdag mod krisepolitikken"

SØNDAG DEN 16. OKTOBER KL. 13-18 STØBERIET, BLÅGÅRDS PLADS, NØRREBRO

FRA WALL STREET TIL KØBENHAVN:

VI ER DE 99 %

GLOBAL PROTESTDAG MOD KRISEPOLITIKKEN

- Læg pres på den ny regering

Over hele Europa forsøger magthaverne at hamre brutale nedskæringer og fyringer igennem. Mange steder er der protester, strejker, demonstrationer.

Det er ikke kun en "økonomisk" krise - det er også en krise for demokratiet, for klima og miljø. Det er en krise for et samfundssystem, hvor krig og racisme er indbygget.

I Danmark sattee valget en stopper for 10 år med VKO. Valget udtrykte et håb om forandring. Men forandringerne fra "rød blok" vil være små - og den nye regering vil fortsætte store dele af VKO's krisepolitik.

I maj og juni besatte titusinder af "indignados" pladser i over 100 spanske byer. De opfordrer til global protestdag mod krisepolitikken 15. oktober.

Siden 17. september har Occupy Wall Street spredt sig til storbyer over hele USA, hvor stadigt flere lokale fagforeninger bakker op.

DELTAG I PROTESTERNE I KØBENHAVN, ÅRHUS OG ODENSE.

I KØBENHAVN FOREGÅR DET: LØRDAG DEN 15. OKTOBER KL. 15 RÅDHUSPLADSEN, KBH.

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐

Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

Navn:

☐

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

Adresse:

Postnr./By:

☐

Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Interview med Libertære Socialister

“Vi kæmper for en revolution”

De seneste år har flere undret sig over, hvad der sker på den udenomsparlamentariske venstrefløj i Danmark. Det har virket som om den autonome venstrefløj i København siden kampen om Ungeren har været forvirret og i gang med at reorganisere sig.

Libertære Socialister(LS) er et produkt af denne nyorientering, og Socialistisk Arbejderavis bringer her et interview med Rasmus Underbjerg Pinnerup og Oskar Larsson, som begge er aktive i LS.

Kan I prøve fortælle lidt om hvornår blev LS dannet, og hvad det var for et miljø I udsprang af?

Den umiddelbare forhistorie var, at der i 2007-8 var et forsøg på at danne Anarkistisk netværk, som skulle være en samling for anarkister i Danmark. Dette initiativ faldt dog meget hurtigt sammen igen, da det viste sig, at der ikke var nogen egentlig politisk enhed. Folk der kalder sig selv anarkister er meget forskellige og har mange forskellige positioner.

Vi var dog en gruppe der fortsatte debatten og satte en anden og mere politisk enig proces i gang. Igennem tre landsmøder skrev vi en fælles platform og skabte gennem diskussioner og debat en politisk enighed. Det endte med, at vi i november 2009 dannede Libertære Socialister, som er et anarkistisk socialistisk projekt.

Jeg opfatter LS som et nybrud på den anarkistiske venstrefløj – er det rigtigt?

Jo, man kan sige, at de miljøer, der har kaldt sig selv anarkistiske i Danmark de sidste mange år, har været præget af en modvilje mod organisering og en modvilje imod officielle strukturer, og der repræsenterer vi nok et nybrud.

Vi mener, at når man siger, at man er imod organisering og struktur, vil det oftest blot dække over nogle uofficielle strukturer og en uofficiel organisering, hvor nogle folk har mere magt end andre, og man får dermed en magtstruktur, som bare er usynlig.

I LS har vi en demokratisk struktur og valgte tillidsposter og det hierarki vi har, forsøger vi at gøre synligt.

Hvis vi skal sammenligne os med noget fra den tidligere venstrefløjshistorie i Danmark, skal vi tilbage til 1910'erne til den organisation som hed Fagoppositionens Sammenslutning, som senere var en af de grupper som var med til at danne DKP.

I LS mener vi, at det har været til skade for anarkismen, at den har været sat i forbindelse med en bestemt subkultur, der har et

bestemt æstetisk og adfærdsmæssigt udtryk, som har forhindret folk i at forbinde sig med den. Og derfor har vi et mål om at adskille det subkulturelle og det politiske, da mange mennesker ikke kan se sig selv i at gå med nitter i ansigtet og høre punk i røgfyldte rum.

Det overlap, der har været mellem det autonome miljø og LS skyldes, at mange af os – især i Københavns-afdelingen – er blevet politisk bevidste i denne kontekst. Man er gal på den, hvis man forstår LS som en organisering af det autonome miljø. Vi henvender os til alle, der er enige i vores politik, uanset baggrund.

Den tilknytning der har været fortøner sig, efterhånden som der kommer flere nye til, der ikke har den baggrund.

Er LS et parti?

Det kommer an på hvordan, man definerer et parti. Vi er en ideologisk forening, men vi adskiller os fra et parti, fordi vi ikke ser nogen pointe i at stille op til valg.

I øvrigt er vi en føderation af lokalgrupper, vi har ikke nogen ledelse, men tillidsposter der tager sig af praktiske opgaver. Beslutninger der vedkommer hele føderationen tages af hele føderationen.

Hvad er jeres modsvar til det bestående system?

Vi vil som sådan ikke lavet noget om selv, vi passer meget på med ikke at gøre os selv til nogen revolutionær fortrøp. Vi ser det som vores opgave at sprede ideer om direkte demokrati og direkte aktion, men det er arbejderklassen selv der skal lave revolution.

Vi ønsker at styrke og opbygge arbejderklassens og civilsamfundets selvstændige institutioner og præge dem med libertære socialistiske ideer.

Når vi forholder os til en faglig konflikt, vil vi forsøge at fremlægge modeller som opfordrer arbejderne til ikke at overlade initiativet til mænd i fine kontorer, men selv tage direkte magt og beholde initiativet selv.

En af de helt store miserer for arbejderklassen er de hierarkiske fagforeninger med pampere, der har mere tilfældes med arbejdsgiverne end med arbejderne og som derfor bremser kampen.

Hvad med revolutionen?

For at være lidt ordkløver, skelner vi mellem et revolutionært parti og et pro-revolutionært parti. Forstået som et revolutionært parti som et klassisk leninistisk parti som siger: Vi er arbejderklassens bevidsthed og samvittighed, og vi vil lede arbejderklassen til

sejr, det er os der fører tovet, den slags parti er vi ikke.

Vores analyse er, at det nærmest uundgåeligt vil føre til en ny form for klasseopdelingen, det var allerede Bakunins kritik af Marx tilbage i den første internationale, at det ville føre til en ny klasse af partibureaukrater, og det var også nogenlunde det som skete i Sovjet.

Over for det står ideen om det pro-revolutionært parti, der kæmper for at arbejderklassen selv udfører revolutionen. Altså kæmpe for at udbrede de ideer, der myndiggør og sætter arbejderklassen i stand til selv at udføre de nødvendige samfundsforandringer. Ikke at vi vil stå på sidelinjen og råbe af folk, vi vil selvfølgelig være en del af det.

Men vi forestiller os ikke, at LS

skal tage nogen avangarde position. Vi kæmper for en revolution, men det er på det idémæssige plan, vi vil ikke selv tage nogen magt.

Det er ikke det samme som at sige, at vi ikke ønsker at sætte nogen magt i stedet for borgerskabet, og det er klart, at vi skal forsvare os imod borgerskabets reaktion, som vil forsøge at slå en revolutionære proces ned. Men det må være arbejderklassen selv, det skal forsvare revolutionen, og ikke os der skal forme en form for LS politi eller LS milits.

Vores analyse af hvad der gik galt i Sovjet, og i Spanien for den sags skyld, var at bolsjevikkerne og kommunistpartiet fratog sovjetterne og arbejderrådene deres selvstændighed.

Det er en central ide i anarkismen, at vores måde at organisere os på i dag skal afspejle det samfund vi ønsker, og ideen er så at folk vil blive trænet til at navigere når massestrejken kommer.

Vi ønsker, at der overalt i samfundet opbygges institutioner, der er klar til at tage over, når massestrejken kommer og går ind og erstatter den borgerlige stats institutioner, når den kolliderer. Dette skal ikke forveksles med, at vi blot ønsker at bygge ungdomshuse over det hele og isolere os i små enklaver.

I næste avis har vi spurgt LS om de har nogen bud på opbygning af fælles modstand med bl.a. Internationale Socialister.

JESPER JUUL MIKKELSEN

MARXISME 2011

IDEER TIL AT FORANDRE VERDEN

III Marxisme 2011 er en 3-dages politisk festival, fyldt med politik, debat, fest og farver. Hvordan opbygger vi modstand og skaber et alternativ? Kom, lyt og deltag i debatten på Marxisme 2011 III

PROGRAM. 11.-13. NOV. I KØBENHAVN

Fredag 11. nov.	Salen	Lokale 2	Lokale 3
17.00-18.30	Fagforeninger og organisering af østeuropæiske arbejdere Anders Olesen (næstfmd. 3F BJMF) <i>Klassesamfund anno 2011</i>	Fra Portugal til Grækenland – krise, oprør og modstand Anne Andersen Lange (IS) <i>Krise og modstand</i>	
18.30-19.30	Pause	Pause	Pause
19.30-21.00	Anarkister og marxister – fælles kamp? Rasmus U. Pinnerup (Libertære Socialister) og Mette Hermansen (IS) <i>Ny venstrefløj</i>		
21.00-22.30	The war you don't see Film af John Pilger		
Lørdag 12. nov.	Salen	Lokale 2	Lokale 3
10.00-11.15	Nyliberalisme: Økonomisk apartheid og minimalstat sat i system Jan Hoby (næstfmd. i LFS, IS) <i>Klassesamfund anno 2011</i>	Rosa Luxemburg: Massestrejke og revolution Lars Henrik Carlsskov (IS) <i>Krise og modstand</i>	
11.15-11.30	Pause	Pause	Pause
11.30-12.45	Debat: Venstrefløj og parlamentarisme – erfaringer fra Europa Per Clausen (MF Ø), Vegard Velle (IS/Rødt Norge), John Molyneux (SWP Irland) og Rune Jakobsen (IS) <i>Ny venstrefløj</i>	Imperialisme 2011 Peter Schjerning (IS) <i>Krig og imperialisme</i>	Foucault – ven eller fjende Anders Bæk Simonsen (IS) <i>Blandede bolsjer</i>
12.45-14.00	Frokost	Frokost	Frokost
14.00-15.15	Debat: Revolution og kvindekamp i Mellemøsten Asmaa Abdol Hamid (Ø) og Hans Jørgen Vad (IS) <i>Revolution i den arabiske verden</i>	Den moderne arbejderklasse og venstrefløjen Jakob Mathiasen (forfatter til bogen "Beton – historier fra skurvognen") og Jakob Nerup (IS) <i>Klassesamfund anno 2011</i>	Debat: Hvor stor er truslen fra den yderste højrefløj Mark Bergfeld (SWP UK), Vegard Velle (IS/Rødt Norge) og Dennis Petersen (IS) <i>Krise og modstand</i>
15.15-15.45	Pause	Pause	Pause
15.45-17.00	Debat: Revolution i Mellemøsten John Molyneux (SWP Irland) og Osama Hamza (Internat. udvalg, Ø) <i>Revolution i den arabiske verden</i>	Fra studenterkamp til arbejderkamp – erfaringer fra England Mark Bergfeld (SWP UK) <i>Krise og modstand</i>	Marx' kriseteori Rasmus Holmegaard (IS) og Christine Kyndi Bergen (IS) <i>Krig og imperialisme</i>
17.00-19.00	Aftensmad	Aftensmad	Aftensmad
19.00-20.30	Rød regering – blå politik: Hvad gør venstrefløjen? Repr. for SF, Jørgen Arbo-Bæhr (MF Enhedslisten) og Jørn Andersen (IS) <i>Krise og modstand</i>		
20.30-01.00	Musik og fest		
Søndag 13. nov.	Salen	Lokale 2	Lokale 3
10.00-11.15	Fra demokratisk til social revolution i Egypten Jørn Andersen (IS) <i>Revolution i den arabiske verden</i>	Kunst og marxisme John Molyneux (SWP Irland) <i>Blandede bolsjer</i>	
11.15-11.45	Pause	Pause	Pause
11.45-13.00	Debat: Danmarks tre krige på 10 år – Libyen, Irak og Afghanistan Mikael Hertoft (HB-medl. Ø), Lene Junker (IS) og Nagieb Khaja (Freelance-journalist og forfatter) <i>Krig og imperialisme</i>	Finanskrisen – en marxistisk forklaring Anders Hadberg (udd. i statskundskab) <i>Krise og modstand</i>	
13.00-13.15	Pause	Pause	Pause
13.15-14.45	Ny venstrefløj – antikapitalistiske svar på krisen Jonathan Simmel (SUF), Oskar Larsson (Libertære Socialister) og Jesper Juul Mikkelsen (IS) <i>Ny venstrefløj</i>		

Der kan forekomme ændringer i programmet, følg med på www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

